

K-48/06.-

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Županijski sud u Vukovaru u vijeću sastavljenom od suca Nikole Bešenskog, kao predsjednika vijeća, te sudaca Željka Marina i Branke Ratkajec – Čović, kao članova vijeća, uz sudjelovanje Smederevke Šerbić, kao zapisničara, u kaznenom predmetu protiv optuženog Stevana Perića, s boravištem u Šidu, Save Kovačevića 30, sada u pritvoru Zatvora u Osijeku, zbog krivičnog djela protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz članka 120. stavak 1. OKZ RH, po optužnici ŽDO u Vukovaru K-DO-42/01. od 05. travnja 2006. godine, nakon javno provedene i zaključene glavne rasprave 21. prosinca 2007. godine, u prisutnosti zamjenika ŽDO u Vukovaru Zdravka Babića, optuženog Stevana Perića, branitelja optuženog, odvjetnika Tomislava Filakovića iz Osijeka, na dan 24. prosinca 2007. godine objavio je i

p r e s u d i o

Opt. STEVAN PERIĆ, sin Miloša i Božice rođene Lazić, rođen 22. siječnja 1975. godine u Berku, gdje i prebiva, ul. S. Radića br. 20, s boravištem u Šidu, ul. Save Kovačevića br. 30, Srbin, državljanin RH, pismen, sa završenom osnovnom školom, po zanimanju privatni ugostitelj u Srbiji, neoženjen, bez djece, bez imovine, vojsku služio u Kragujevcu 2000. godine, neosuđivan, uhićen 28. srpnja 2005. godine u Austriji, u pritvoru od 07. listopada 2005. godine pa nadalje,

k r i v j e

da je:

nakon okupacije sela Berak 02. rujna 1991. godine od strane tzv. Jugoslovenske narodne armije i paravojnih postrojbi, mjesta s većinskim hrvatskim stanovništvom, zatvaranja nesrpskog stanovništva u zgrade (hale) poljoprivrednog kombinata VUPIK u selu i potom odvođenja najmanje 100 civila u za to predviđeni i osnovani logor za stanovnike mjesta hrvatske nacionalnosti u kući Marije i Petra Penavića, u razdoblju od 02. listopada 1991. godine pa do 13. prosinca 1991. godine, u navedeni logor zajedno s Gojkom Tepšićem odveo Zlatu i Janka Latkovića, te odvodio zatvorenike iz logora u podrum susjedne kuće Mate Mitrovića, kao stražar,

protivno odredbama članka 3., 27., 32. i 33. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949. godine, te članka 4. stavak 2. a, e. i g., članka 5. stavak 2.e. i stavka 3. Dopunskog protokola uz ovu Konvenciju (Protokol II.)

- točno neutvrđenog dana u navedenom razdoblju, tukao Marina Mitrovića

- za vrijeme dok je pratio Maru Krajić da ide hraniti stoku, istu tukao, zbog čega je zadobila modrice po tijelu

- gurnuo Maricu Mitrović zbog čega je ista pala sa stepenica i ozlijedila koljeno desne noge, izgubila dio hrskavice, tako da i danas ne može „normalno“ hodati

- udario Maricu Mitrović, u četvrtoj sobi njezine kuće, rukom u predjelu usta i izbio joj nekoliko zubi

- dok su zatvorenici u logoru bili postrojani najmanje jednom pucao iznad njihovih glava, te jednom u vrijeme kad je u sobi bilo najmanje pet zatvorenica, više puta prijetio da će ih pobiti i da je za to dovoljan jedan rafal

- prisilio Petra Penavića, njegovu suprugu Mariju Penavić da moraju stajati u stroju oko 1,45 sati oskudno odjeveni pri niskoj temperaturi (sigurno ispod nula stupnjeva, jer je zemlja bila smrznuta)

- u kući Tadije Mrkonjića od istog uzeo sav novac koji je isti imao, točno 600 DEM i 1.280,00 tadašnjih dinara

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba i okupacije civilno stanovništvo protuzakonito odvodio u logor gdje su bili zatvoreni, primjenjivao mjere zastrašivanja i terora, nanosio mu velike patnje i ozljede tjelesnog integriteta i zdravlja i pljačkao imovinu stanovništva

čime je počinio krivično djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava - ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz članka 120. stavak 1. OKZRH-a

zbog naprijed iznijetog, a sukladno članku 4., 31., 37., 38. i 39. stavak 1. točka 1. OKZRH-a

o s u đ u j e s e

NA KAZNU ZATVORA U TRAJANJU OD 4 (četiri) GODINE

Sukladno čl. 45. OKZRH-a u izrečenu kaznu zatvora optuženom se ima uračunati vrijeme provedeno u pritvoru, tj. vrijeme lišenja slobode počev od 28.07. 2005. godine pa nadalje.

Sukladno čl.132. st.1. i 2. ZKP-a oštećena Cvita Mijatović i oštećena Anka Marinčić upućuju se na parnicu gdje mogu ostvarivati imovinskopravni zahtjev.

Sukladno članku 122. stavak 4. u svezi sa stavkom 1. ZKP-a optuženi se oslobađa obveze da naknadi troškove kaznenog postupka i isti padaju na teret državnog proračuna.

*10.07.06
Zlostavljanje*

*10.07.06
10.07.06*

Obrazloženje

Županijsko državno odvjetništvo u Vukovaru (nastavno ŽDO) je optužnicom K-DO-42/01. od 05. travnja 2006. godine optužilo Mihajla Erora i dr. (ukupno 35 optuženika, a među istima i Stevana Perića), zbog krivičnog djela protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz članka 120. stavak 1. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske (nastavno OKZRH). Rješenjem Kv-174/06. od 19. srpnja 2006. godine u odnosu na optužene Slobodana Vučetića, Petra Gunja, Mirka Vujića i Stevana Perića razdvojen je postupak, da bi kasnije bio razdvojen postupak i u odnosu na optuženog Mirka Vujića. ŽDO je podneskom od 19. studenog 2007. godine (list spisa 570) odustao od optužbe protiv optuženog Slobodana Vučetića i Petra Gunja, a u odnosu na optuženog Stevana Perića precizirao optužnicu, zbog istog kaznenog djela zbog kojeg je i podnijeta optužnica.

U svom govoru zamjenik ŽDO Vukovar predložio je da se optuženi oglasi krivim i kazni po zakonu.

Optuženi Stevan Perić se u skladu s člankom 320. stavak 3. Zakona o kaznenom postupku (nastavno ZKP-a) očitovao po svakoj točki optužnice, i to tako da se ne osjeća kriv niti po jednoj točki optužnice.

Optuženi u svojoj obrani danoj na zapisnik 17. listopada 2005.godine (list spisa 308-312) navodi da je u ljeto 1991.godine imao 16 godina i da je krajem 08. mjeseca s drugom djecom srpske nacionalnosti otišao u mjesto Šuljkovac kod Jagodine. Naglasio je da su s njim u obitelji Radivoja Krstića bili smješteni njegov mlađi brat Dragan i mlađa sestra Stana. Negdje početkom 12. mjeseca 1991.godine došao je u Berak da vidi roditelje i starijeg brata Milana. Bio je desetak dana, a zatim se vratio nazad u Šuljkovac. Zna, tj. čuo je, da je bio organiziran logor u kući Dragutina Penavića i Mate Mitrovića. Prolazio je pored navedene dvije kuće i vidio je mještane Berka da dvorištem šetaju slobodno. Janko Pavković, u trenutku dok je prolazio pored ograde kuće Dragutina Penavića, viknuo ga je i zamolio da mu kupi cigarete, s tim što ga je isto zamolio i Ivo Benić. Inače, navedenu dvojicu vidio je i na ulici, a isti su mu rekli da idu hraniti stoku svojim kućama. Naglasio je da uopće nije ušao u kuću i dvorište Mate Mitrovića i Dragutina Penavića. 1991. i 1992.godine nije nosio odoru tadašnje JNA niti odore paravojnih postrojbi, a također nije imao nikakvo oružje. Čuo je da je Žarko Kvočka ispitivao ljude u kući Mate Mitrovića. Tek nekoliko godina nakon 1991.godine čuo je što se događalo u selu, ali naglasio je da ni u kakvim događajima nije učestvovao. U 05. ili 06. mjesecu 1992.godine otišao je služiti vojni rok u Kragujevac. Naglašavao je da onih desetak dana u 1991.godini kada je bio u Berku, nije ulazio u tuđe kuće niti uzimao tuđe stvari i stoku. Na služenju vojnog roka je bio do 04. mjeseca 1993.godine.

U obrani danoj na glavnoj raspravi 18. rujna 2007.godine (list spisa 550-552) navodi da je u Berak prvi put došao krajem 11. mjeseca 1991.godine. U Berku je bio 5-6 do maksimum 7 dana, tad je kupio Janku Pavkoviću i Ivanu Beniću cigarete. Kada je donio cigarete između 09,00 i 09,30 sati vidio je da su u Penavićevoj kući ljudi i žene postrojani u dva reda, a dok je bio tamo, došao je „Pampur“ i raspustio ljude. U Berak se ponovo vratio sredinom ili krajem 12. mjeseca 1991.godine i tog puta je bio 5-6 do maksimum deset dana. U Berak uopće nije dolazio u 01. i 02. mjesecu 1992.godine, a došao je početkom 03. mjeseca

1992.godine. Naglasio je da nije bio nikakav stražar u tzv. logoru u Penavićevoj kući. Njegov otac je neko vrijeme stražario ispred Penavićeve kuće, a ulazio je unutra iz razloga da popije rakiju, jer je volio popiti. Naglasio je da nije učestvovao u napadu na Berak. Nije znao da su mještani hrvatske nacionalnosti bili zatočeni u krugu zadruga ili ekonomije Berak, a zatim odvedeni u kuću i dvorište Penavićevih. Za Peru Gvozdanića je čuo da se objesio 1992.godine, i to u periodu kad je on bio u vojsci. Naglasio je da Janka i Zlatu Latković nije privodio u logor. Nije mu poznato ime Janka Mrzopoljca, niti mu išta znači kum zadruga. Ne zna što se dogodilo s Milanom Jelinićem. Marina Mitrovića nije ni vidio u logoru, a kamoli da ga je tukao. Slavka Mitrovića nije privodio u logor. Misli da je od oca čuo da je Žarko Kvočka ispitivao ljude u logoru. Nikada nije tukao Maru Krajić, Martu Nakić i Maricu Mitrović. Šljivančanina je vidio samo na televiziji. Nije postrojavao nikakve ljude u Penavićevoj kući i dvorištu, niti je ikada pucao jer nije ni imao oružje. Od Tadije Mrkonjića nije uzimao nikakav novac. Nije bacio bombu na verandu kuće Mate i Marice Mitrović. Nije bio član Štaba TO, niti pripadnik jedinica TO. Njegov šest godina stariji brat ostao je s ocem u selu. Poznato mu je da je „Pampur“ iz Orolika, ali s istim nije bio u dobrim odnosima i ne zna kada je „Pampur“ poginuo. Njegov brat nije bio stražar pri logoru u Penavićevoj kući.

Prilikom otklanjanja razlike u obrani danoj u istrazi i na glavnoj raspravi naglasio je da je istina ono što je rekao na glavnoj raspravi jer je tad detaljnije ispitivan. Istina je da je dva puta dolazio u Berak, u Berku je bio onoliko dana koliko je rekao da je bio prilikom iskaza na glavnoj raspravi.

U tijeku dokaznog postupka saslušani su svjedoci: Mara Kujundžić, Anđa Kujundžić, Anđa Rušnov, Ivica Rušnov, Tadija Mrkonjić, Zlatko Potočki, Marica Mitrović, Mara Martić, Stanko Penavić, Marija Penavić, Petar Penavić, Marija Tarač, Janko Tarač, Jelena Mitrović, Stevo Radanović, Petar Rušnov, Franjo Burger, Tibor Ello, Milorad Momčilović, Predrag Vučetić, Janko Miroslavac (Mirosavac), Anđa Pršlja, Cvita Mijatović, Mara Gvozdanić, Vitomir Garvanović, Srećko Bačun, Evica Penavić, Josip Nakić – Alfirević, Slaven Kujundžić, Mate Garvanović, Marija Gvozdanić, Stjepan Floršić, Magdalena Floršić, Ele Kalman, Suzana Ele, Petar Pršlje, Ružica Tomić, Ore Amalija, Željko Juratovac, Balaž Josip, Majdaček Stjepan, Franjo Pančić, Edita Božić, Stipo Garvanović, Lucija Penavić, Mile Bućan, Mile Mrkobrada, Veljko Miljenović, Dragutin Latković, Zlata Latković, Ana Mitrović, Zvonko Štibić, Anka Marinčić, Marija Kovačević, Josip Balaž, Malčika – Maca Rušnov, Nikola Brdar, Đuro Garvanović, Milenko Macura, Mato Mitrović, Milan Jelinić, Tihomir Garvanović, Predrag Karan, Eva Penavić, Goran Krstić i Predrag Stanojević, te su pročitani zapisnik sekcije broj 101/98. (pregled ekshumiranih tijela iz mjesta Berak list spisa 118-119), zapisnik sekcije broj 91/98. (pregled ekshumiranih tijela iz mjesta Berak list spisa 120-121), zapisnik sekcije broj 90/98. (pregled ekshumiranih tijela iz mjesta Berak list spisa 122-123), potvrda Štaba TO Berak od 19.02. 1992. godine (list spisa 124), spisak Štaba TO Berak od 14.04. 1992. godine (list spisa 125), spisak vojnika i starešina Samostalnog voda TO Berak (list spisa 126,127), pismeno komandanta Štaba TO Berak (list spisa 128), potvrda od 19.02. 1992. godine (list spisa 129), dopis Štabu TO Berak od „Opštinskog“ štaba TO Vukovar od 12.02. 1992. godine (list spisa 130), spisak poginulih boraca TO Berak od 16.03. 1992. godine (list spisa 131), dopis Komandi Vojne pošte 8922 Zemun od Štaba TO Berak (list spisa 132), potvrda Štaba TO Berak od 26.03. 1992. godine (list spisa 133), odluka sa sastanka proširenog u Berku od 02.02. 1992. godine (list spisa 134), spisak članova „Izvršnog saveta Mesne zajednice“ Berak od 05.06. 1992. godine (list

spisa 135), izvod iz zapisnika „Mesne zajednice“ Berak od 11.04. 1994. godine (list spisa 136), spisak jedinice u Berku Štaba TO Berak od 24.02. 1994. godine (list spisa 137,138), informativni podaci za „Mesnu zajednicu“ Berak od 04.06. 1992. godine (list spisa 139), spisak osoba vojnih obveznika MZ Berak od 25.04. 1992. godine (list spisa 140 -141), spisak učesnika rata u jedinicama TO Berak od 12.03. 1992. godine (list spisa 142 -145), zapisnik o izvršenoj ekshumaciji od 23 do 26. ožujka 1993. godine Kir-52/97. (list spisa 182 -195), zapisnik od 27. svibnja 1999. godine (list spisa 196 -201), zapisnik od 26. svibnja 1999. godine (list spisa 202), zapisnik od 01. lipnja 1999. godine (list spisa 203-204), zapisnik od 03. lipnja 1999. godine (list spisa 205), zapisnik od 04. lipnja 1999. godine (list spisa 206), potvrde Ministarstva obrane od 15.12. 1992. godine (list spisa 481-482), spisak jedinice u Berku (list spisa 582-583), informativni podaci za „Mesnu zajednicu“ Berak (list spisa 584), spisak učesnika rata u jedinicama TO Berak (list spisa 585-588), dokument gdje piše ulica Orolička (list spisa 589), ulica Tri ruže (list spisa 590), ulica Sotinačka (list spisa 591), ulica Čakovačka (list spisa 592), ulica Radićeva (list spisa 593), spisak dobrovoljaca koji su u ratnim „dejtstvima“ u Vukovaru od 28.10. 1991. godine do 07.11. 1991. godine (list spisa 594-595), spisak vojnih obveznika (list spisa 596- 598), Samostalni vod Berak (list spisa 599-600), spisak osoba vojnih obveznika MZ Berak (list spisa 601-602), dokument – popuna municije zahtev Komandi mesta (list spisa 603), izvod iz zapisnika (list spisa 604), spisak osoba koje su radile pri TO Berak u „januaru i februaru“ 1992. godine (list spisa 605-608), spisak vojnika i starešina Samostalnog voda TO Berak (list spisa 609), potvrda od 15.04. 1992. godine (list spisa 610), potvrda od 15.05. 1992. godine (list spisa 611), potvrda od 15.02. 1993. godine (list spisa 612), potvrda od 26.03. 1992. godine (list spisa 613), potvrda od 19.02. 1992. godine (list spisa 614), potvrda od 19.02. 1992. godine (list spisa 615), spisak ranjenih boraca TO Berak (list spisa 616), spisak poginulih boraca TO Berak (list spisa 617), spisak lica koja su surađivala sa „ustaškim pokretom“ u Berku, a koja nisu poželjna da ostanu na ovome području (list spisa 618), odluka sa sastanka proširenog u Berku (list spisa 619), spisak članova Izvršnog saveta „MZ Berak“ (list spisa 620), dopis o pristupanju jedinici TO Berak (list spisa 621), spisak osoba koje rade u MO - Crvenog križa (list spisa 622) , dopis Štabu TO Berak (list spisa 623), naredba komandanta Štaba TO Berak (list spisa 624) i uverenje Vojnog odseka Sremska Mitrovica (list spisa 625).

Svjedok Mara Kujundžić (list spisa 57-60, 460-461) iskazuje da su joj ubijena dva sina i suprug. Jedan sin i suprug još uvijek nisu pronađeni. Bila je zatočena u logoru. Sigurna je da je Stevan Perić bio čuvar i stražar u logoru. Stevan Perić je vikao i prijetio je da će sve njih u logoru pobiti ako samo jedan njihov pogine. Misli da je Stevan Perić u vrijeme kritičnog događaja bio star između 16-18 godina. Znala mu je brata i oca, a brat je bio bolji od optuženog Stevana Perića.

Svjedok Anđa Kujundžić (list spisa 43-47 i 461) iskazuje da je iz Berka otišla 30.08. 1991. godine tako da nema neposrednih saznanja što se u Berku događalo nakon što je otišla. Ubijen joj je suprug, djever i svekar. Suprug joj je pronađen u masovnoj grobnici u Šarviz doli.

Svjedok Anđa Rušnov (list spisa 52-56, 228-230, 313-315 i 461-462) iskazuje da je Stevan Perić za njih u logoru bio najgori. Isti je bio logorski čuvar, postrojavao ih je, čuvao kad su morali ići raditi. Zna da je išao u školu s njenim sinom, a njen sin je 1975. godište. Optuženi je dolazio u raznim uniformama i s

raznim oružjem. Prilikom postrojavanja donio je mitraljez, uperio ga prema njima dok su bili postrojani i prijetio da će ih sve potući, tj. pobiti i to jednim rafalom. Verbalno je napadao svjedokinju. Optuženi je iz hodnika s udaljenosti od metar do dva pucao iznad glava žena koje su bile u sobi. U sobi je zajedno sa svjedokinjom bilo najmanje pet žena. Od svih koji su vršili postrojavanje optuženi ih je najčešće postrojavao. Često je, dok su bili postrojani, prijetio da ih sve može pobiti, a jednom je njoj naredio da mora ostati postrojena na hladnoći oskudno odjevena. Ponavljala je da je optuženi više puta pucao, kao i da je često prijetio da će ih jednim rafalom pobiti, tj. da su od jednog rafala svi gotovi. Uživao je provocirati i plašiti pritvorenike, tj. osobe koje su bile u logoru. Činjenica je da nije bio svaki dan u logoru jer je znao odlaziti za Šid. Pratio ju je i vodio kada je išla hraniti stoku. Za nju osobno optuženi Perić je bio najgori i najzločestiji.

Svjedok Ivica Rušnov (list spisa 112-114 i 462) iskazuje da je 02.09. 1991. godine napustio Berak i stoga nema neposrednih saznanja što se kasnije događalo u Berku. Supruga mu je pričala da ju je Stevan Perić maltretirao.

Svjedok Tadija Mrkonjić (list spisa 162-166 i 462-463) iskazuje da je njegov sin poginuo kada je bio napad na Berak od snajpera, ali da ne zna tko ga je pogodio. Živio je u kući oko koje je bilo još osam kuća, a iste su bile udaljene oko 500 metara od prvih kuća u selu. Nakon pada Berka od svih devet kuća samo je on ostao u svojoj kući, a s njim je bila u kući jedna nepokretna baka. Mjesec dana nakon što su drugi odvedeni u logor po njega je došao optuženi Perić i rekao da i on mora ići u Berak, tj. u logor. Optuženi Perić ga je pitao ima li dokumente, a kada je on izvadio novčanik, optuženi je uzeo novčanik, izvadio legitimaciju, tj. osobnu iskaznicu i putovnicu, a putovnicu je zadržao. Optuženi je iz novčanika uzeo sve novce koje je on imao, točno 600 DEM i 1.280 dinara. Optuženi Perić i on su traktorom otišli u selo, a kasnije su po onu baku neki drugi došli kolicima. U logoru mu je bilo bolje nego dok je bio u kući, jer su u kuću dolazili Oroličani i progonili ga, a u logoru je imao s kim pričati. Optuženi je bio čuvar u logoru. Postrojavani su oko šest ujutro. Optuženi je jednom čovjeku starijem od njega pet godina dopustio da ne mora biti postrojavan, a njemu to nije dopustio iako je bio invalid. Postrojavani su između deset minuta i pol sata. Optuženi je bio zadužen da prati njega i Nakića kad su puštani da hrane svoju stoku. Optuženi je znao njih dvojicu puštati same, jer je vjerovao da će se vratiti. Optuženi je znao narediti osobi koja zakasni minutu, dvije na postrojavanje da mora sama stajati postrojena oko pola sata. Poznavao je optuženoga Stevana Perića jako dobro, jer Stevanov otac je obavljao kod njega određene poljoprivredne radove. Ocu istoga pozajmljivao je novac.

Svjedok Zlatko Potočki (list spisa 252-252 i 464) iskazuje da je bio predsjednik Kriznog stožera (Štaba) za selo i imao je informacije da će uslijediti napad 02. rujna 1991. godine. Upozorio je brata i majku da će najvjerojatnije uslijediti napad 02. rujna 1991. godine, ali brat i majka u to nisu vjerovali. Brat mu je ubijen iz snajpera prilikom napada na selo, a majka je ubijena kasnije. Nije bio u selu i nema saznanja što se događalo nakon okupacije sela i formiranja logora.

Svjedok Marica Mitrović u svom iskazu od 25. svibnja 1995. godine (list spisa 71-75) iskazuje da su 02.10. 1991. godine bili zatvoreni u logor i da ih je bilo 102. Selo je inače palo 02. rujna 1991. godine. Žarko Kvočka je došao u selo 28.09. 1991. godine, a prije toga je bio inspektor ili policajac u Zagrebu i on je rekao da sve

treba zatvoriti u logor. Naglasila je da ju je tukao Stevo Perić. Također je ukazivala da „najgori među njima“ bio je Stevan Perić koji je tukao ljude, a njoj je uvijek prijetio da će je objesiti kada vojska ode iz sela i da će je ubiti. U svibnju 1992. godine bacio im je bombu u prozor kuće. Stalno je govorio da ih sve treba zaklati. Nije vidjela da je nekoga ubio, ali je vidjela da je tukao. Tukao je i one ljude koji su nestali i odvedeni u Negoslavce, odnosno prema Negoslavcima (nije objašnjeno po imenu koga je tukao).

U iskazu od 18. lipnja 2003. godine (list spisa 287-289) između ostalog je iskazala da je nju osobno u predjelu usnice udario Đorđe Vuletić i izbio joj prednje zube, a da se to dogodilo prilikom dijeljenja hrane zatvorenicima u njezinoj kući. Ukazala je da je imala šest sinova i da su osim jednog svi uspjeli izbjeći iz sela, a da je jedan sin bio u JNA i da ju je samo to spasilo da ne ubiju nju i njezinog supruga. Na upit zamjenika ŽDO rekla je da u cijelosti ostaje kod ranijeg iskaza (naprijed navedeni). Ukazivala je da je preko dana i tijekom noći čula jauke iz podruma svoje kuće, a kada je donosila hranu, vidjela je pretučene ljude, a sjeća se Milana Jelenića kojem su izbili jedno oko, a krv mu je curila po prsima, kao i drugih (Bartola Penavića i dr.). Ujutro oko 03,00 sata pretučene ljude iz podruma su izvodili, utovarali u vojno vozilo kojim su upravljali vojnici s bijelim opasačima Grubješićevi, Tepšićevi, Kajganićevi, Vučetićevi i Perićevi (nije objašnjeno po imenu koje osobe čija su prezimena naprijed navedena).

U svom iskazu na glavnoj raspravi od 24. siječnja 2007. godine (list spisa 464-466) precizirala je da su u hangar zadruga odvedeni 02. listopada 1991. godine, a da je selo palo 02. rujna 1991. godine. Sve vrijeme dok je bila zatočena u logoru, morala je kuhati kako za zatočene u logoru tako i za one koji su ih čuvali. Optuženi Perić je bio čuvar u logoru, a istog je prepoznala. Postrojavani su svaki dan, a najčešće ih je postrojavao optuženi Perić. Po naređenju optuženog morala je najmanje pola sata sama stajati na hladnoći, oskudno obučena, tako da joj se inje uhvatilo po licu. Optuženi je često govorio, tj. prijetio da ih treba sve pobiti. Noć prije nego što će napustiti Berak, vidjela je kad su u dvorište kuće ušli optuženi Perić i Fićko i čula je Perića kako govori da ih treba sve pobiti i zatim je odmah bačena bomba u prostoriju gdje se nalazila ona, njezin suprug, njezina mama i suprugov tata. Bomba je pogodila dovratnik, pala je u verandu, a čula se eksplozija i ima rupa od eksplozije. U produžetku njihove kuće je bila vojska i nakon eksplozije bombe čula je optuženog Perića kako govori da ih treba doklati, ali od eksplozije su se uplašili vojnici, izašli su van i počeli pucati, te su stoga optuženi Perić i Fićko pobjegli. Fićko je mucao tako da je po tom raspoznavala tko što govori. Bomba je bačena oko pola dva noću. Inače, bilo je svjetlo od vojske i u dvorištu se moglo vidjeti da su se mogle kupiti igle. Osim nje sve o navedenoj bombi vidio je i njezin suprug Mato. Zora Latković, njezina sestrična (ista je u međuvremenu preminula) njoj se tužila da ju je optuženi Perić maltretirao na način da ju je čušnuo ili gurnuo ukoliko nešto nije odmah poslušala. Ljudima koji su bili zatočeni u podrumu njihove kuće je govorio da brzo moraju pojesti, a također ih je pogurivao da uđu u podrum. Vidjela je da je Milana Jelenića gurnuo niz stepenice koje su vodile u podrum, zbog čega je isti pao. Narednih dana, tj. sutradan vidjela je da je Milan Jelenić izgubio oko. Sljedećih nekoliko dana je viđala Jelenića i stalno mu je oko bilo zatvoreno. Ne zna je li netko ulazio u podrum gdje je bio Jelenić nakon što je gurnut pa do sljedećeg dana kada ga je ponovo vidjela. Njezina svekrva bila je zatočena između 19. i 22.10. 1991. godine. Svekrva je odvedena 22.10. 1991. godine i od tada joj se gubi svaki trag. Optuženi Perić udario ju je u predio usta, izgubila je nekoliko zubi, a to se dogodilo u vrijeme kada je njezina svekrva bila zatočena. To je bilo u četvrtoj sobi njihove kuće. Navedeni događaj osim nje, optuženog i svekrve niko drugi nije vidio, a čak ni svojoj

mami nije to htjela reći već je na pitanje mame, kada ju je ista vidjela otečenu, odgovorila da je pala. Optuženi ju je doveo do svekrve radi priznanja da je previjala ranjenog sina, jer je njezina svekrva to izjavila, iako to nije bila istina. U desetom mjesecu nju je Perić gurnuo sa stepenica zbog čega je pala niz stepenice, ozlijedila je koljeno desne noge, na način da je izgubila dio hrskavice. Naglasila je da joj je još više ozlijeđena lijeva noga, a to se dogodilo kad je, bojeći se optuženog, zapela, pala, a u tom trenutku na nju je palo jedno bure od 150 litara vode. Nije vidjela optuženog, niti je čula istog prije nego što će pasti i biti ozlijeđena od bureta. Optuženi Perić nekad je bio dobar prema zatvorenicima, pitao ih je treba li im što, a nekad je došao, divljao i svašta radio. Dok nije bilo rata, bio je dobar s njezinom djecom.

Svjedok Mara Martić (list spisa 104-106 i 432-433) iskazuje da je Berak zauzet 02.09. 1991. godine, a da su otjerani u logor 02.10. 1991. godine. Najprije su bili zatvoreni u jedan hangar gdje su prenoćili, a zatim su ih zatvorili u kuću Drage Penavića iz Berka. Misli da ih je bilo zatvoreno oko 90. U logoru je bila zatočena 19 dana, a iz logora ju je uspio „izvaditi“ Žarko Veselinović koji ju je odveo u Šid, a kasnije je preko Bosne došla u Hrvatsku. Optuženi Perić je bio stražar u logoru, a ne sjeća se je li imao neku uniformu, a zna da je imao pušku. Sjetila se kad je Perić došao u sobu gdje je bila zatočena i ona je štrikala čarape, a isti je rekao: „Ona štrika čarape, baš nju briga.“ Perić je skoro svakog dana dolazio u sobu u kojoj je ona bila. Kada je svjedokinja pokazala na optuženog Perića, on joj je uzvratio klimanjem glave i nedvojbeno je da se isti poznaju.

Svjedok Stanko Penavić (list spisa 115-117 i 433-434) iskazuje da je zarobljen 02.09. 1991. godine, te je nakon zarobljavanja odveden u Orolik, a kasnije u Srbiju u logor. Nije bio u Berku nakon 02.09. 1991. godine, te nema neposrednih saznanja što se u selu događalo. Naglašavao je da su za njega svi zločinci i da se u Berku dogodio veliki zločin. Njegov otac se vodi kao nestala osoba, a majka mu je silovana od nepoznatih osoba.

Svjedok Marija Penavić (list spisa 339-340 i 476-477) iskazuje da je u njihovoj kući bio logor. Optuženi Perić je bio stražar u logoru. Naglasila je da optuženi Perić sigurno zna tko je ubio ljude iz Berka i gdje su zakopani. Čuvao ih je u logoru i maltretirao ih je, na način da je znao svirnuti u pištaljku i svi su morali odmah doći u krug. Dignuo je pušku na nju i govorio da je treba ubiti. Prilikom postrojavanja više puta je pucao u zrak iznad njihovih glava. Perić je inače bio momak, nosio je pušku, prepoznala je optuženog, a nakon prepoznavanja je bila uznemirena, drhtala joj je brada, jecala je i plakala. Obratila se optuženom, govoreći: „Zašto si dizao pušku na mene?“ Smatra da je Perić bio šef logora iz razloga što ih je maltretirao, postrojavao i zlostavljao.

Svjedok Petar Penavić (list spisa 336-338 i 477-478) iskazuje da su on i sin imali dvije kuće, a da je do njih bila kuća Mitrovićevih. U navedene tri kuće je bio logor u kojem su bili zatočeni civili nesrpske nacionalnosti. U Mitrovićevoj kući više je bio zatvor gdje su ljude tukli i mučili. Optuženi Perić je bio šef stražara u logoru i isti mora znati tko je tukao i ubijao ljude u logoru. Nije vidio da je Perić nekoga tukao, a njega i suprugu je kaznio tako da su on i supruga jedan sat i tri „frtalja“ morali stajati na dvorištu, a bila je zima i bio je jednostavno obučen. Nije imao zimsku uniformu

kad je bio postrojen, a zemlja je bila smrznuta. Za Perića je rekao da je imao 16 -17 godina, a možda i više.

Svjedok Marija Tarač u iskazu od 23. svibnja 2002. godine (list spisa 232-236) iskazuje da su 02.09. 1991. godine u selo ušli tenkovi tzv. JNA i da su se od tog datuma morali javljati u Štab MZ. Moralo se javljati nesrpsko stanovništvo. Točno mjesec dana kasnije prvo su bili zatočeni u hangaru zadruga, a nakon dva dana su ih prebacili u kuću Dragutina Penavića. Bilo je oko 106 zatvorenika, a za dva mjeseca koliko je logor trajao, odvedene su 32 osobe. Optuženi Perić i osoba po imenu Željko zvani „Beli“ zatočene Hrvate postrojavali su svako jutro u 6 sati.

U iskazu danom 05. lipnja 2003. godine (list spisa 276-278) ukazala je da je „Beli“ naređivao podčinjenima, Perić Stevi, Perić Milošu, Petru Bučanu, Mili Šijaku i Mili Rušnovu za koje je navela da su bili stražari logora.

U iskazu na glavnoj raspravi od 12. ožujka 2007. godine (list spisa 478) naglasila je da je optuženi Perić bio stražar i da ih je čuvao u logoru. Isti je dolazio nekad u zelenoj uniformi, nekad u šarenoj, nekad u civilu, nekad je imao titovku na glavi, nekad šubar, a nekad je bio gologlav. Uvijek je imao oružje, nekad dugo, nekad pištolj. Prilikom postrojavanja prijetio je da se pomjeri, ako tko smije, s tim da je puškomitraljez okrenuo prema njima. Kad je „Pampur“ poginuo, prijetio je da će ih sve pobiti. Nju je oko petnaestak puta noću odvodio u Mitrovićevu kuću gdje je morala čistiti, nositi drva, cijepati drva, ložiti vatru i raditi slične poslove. Pucao je iz hodnika ispred sobe gdje su bili zarobljenici. Postrojavao ih je po hladnoći, a da su nekad bili samo u vesti i morali su stajati koliko je Perić naredio. Smatra da je Perić imao 16-17 godina u kritično vrijeme.

Svjedok Janko Tarač u iskazu od 23. svibnja 2002. godine (list spisa 231-233) iskazuje da su ga u hangar VUPIK-ove Kooperacije odveli Milorad Momić, Milan Kajganić i Slobodan Bartula, a da je nakon dva dana s ostalim uhićenim Hrvatima prebačen u kuću Dragutina Penavića. U navedenoj kući ih je boravilo 106. Jednom je odveden u podrum susjedne Mitrovićeve kuće gdje je bio pretučen od osobe po imenu Željko, a nadimka „Beli“. Nakon što je pretučen, morao je ići kući i dovesti u logor majku, suprugu i Mariju Brdar. Do kuće je išao u pratnji straže, tj. naoružanih Steve Perića i Paje Rušnova. Dok je bio u logoru, stražu je čuvao Miloš Perić naoružan, kao i njegovi sinovi Mišo i Stevo. Nije vidio da su isti nekoga tukli ili ubijali. U šest sati ujutro su postrojavani od strane optuženog Perića, Paje i Mile Rušnova po naredbi Pere Martića i „Belog“. Postrojavani su svako jutro, a nekad je na odjeći bio mraz debeo kao prst, a postrojavanje je trajalo i po sat vremena. U početku su u pratnji straže išli hraniti stoku koja je ostala u kućama. Perić je također pratio osobe koje su odvođene iz hangara do Penavićeve kuće.

U iskazu od 05. lipnja 2003. godine (list spisa 279-280) navodi da su ga u kuću Mate Mitrovića odveli Rušnov Pavle i Stevan Perić, a da su ga ispitivali Kvočka Žarko, Martić Petar i „Beli“, a Martić i „Beli“ su ga i tukli. Nakon toga je išao po svoju majku, suprugu i iste su bile dovedene u logor.

U iskazu danom na glavnoj raspravi 12.03. 2007. godine (list spisa 479) pojasnio je da nije točno da ga je Stevan Perić zajedno s Rušnov Pavlom vodio na ispitivanje u kuću Mate Mitrovića. Također nije točno da je optuženi Perić odveo iz Penavićeve kuće osobe kojima se gubi svaki trag. Naglasio je da je Stevan Perić bio glavni stražar u logoru, da je mijenjao uniforme i oružje.

Svjedok Jelena Mitrović u svom iskazu od 13. veljače 2006. godine (list spisa 333-335) iskazuje da je bila prvo zatvorena u hangar zadruga zajedno sa suprugom i sinom, a da je prethodno u kuću došao Kvočka Nebojša i rekao da moraju doći ispred zadruga u selu. U hangaru su provali dan, noć i sljedeći dan, a onda su ih otjerali u kuću Dragutina Penavića. U Penavićevo kuću između ostalih ju je sprovodio optuženi Perić. U logoru Penavićeve kuće su bili do sredine prosinca 1991. godine. Naglasila je da je stražar u logoru bio Stevan Perić i njegov otac kojem se nije sjećala imena. Optuženi je tada bio „balavac“, a nije ni vojsku odslužio. Postrojavao ih je svakog jutra, a tobože ih je i prebrojavao, a u osnovi ih je maltretirao. U početku su išli kući hraniti stoku. Dok je ona bila u svinjcu, a njezin suprug u štali, vidjela je optuženog da čeka njezinog supruga, koji je preobuvao cipele. Optuženi i njezin suprug su izašli zajedno iz njihovog dvorišta. Mislila je da idu kod Penavića, ali od tog događaja supruga Slavka više nije vidjela. U logoru osim optuženog postrojavali su ih i drugi, Rušnov Mile, Rušnov Pavle, Zoran Kvočka, Martić.

Na glavnoj raspravi od 12.03.2007. godine (list spisa 479-480) pojasnila je da je optuženi njezinog supruga odveo iz njihove kuće 10 do 15 dana nakon što su zatočeni u logoru. Optuženi je s puškom stajao pod šupom i čekao njezinog supruga, a ona nije izlazila na ulicu, s tim da je kasnije čula da je bio neki kombi u koji je uveden njezin suprug. Naglasila je da optuženi mora znati gdje je odveden njezin suprug i što je bilo s njim. U logoru se pričalo za naprijed navedeni kombi, a ne zna tko je vozio kombi.

Svjedok Stevo Radanović (list spisa 268-270 i 483-484) iskazuje da je on „hrvatski Srbin“, a da je 1991. godine radio kao trgovac u dućanu. Nakon okupacije sela nije bio zadužen za oružje i uniformu i nije bio podoban osobama koje su bile na vlasti u Berku i rečeno mu je da ga treba uhapsiti i strpati u logor zajedno s Hrvatima. Čuo je za logor u Penavićevoj i Mitrovićevoj kući. Čuo je da nestaju ljudi hrvatske nacionalnosti. Zna da su u početku između 09-13,00 sati zatočeni ljudi puštani kući da hrane stoku. Čuo je da su tri osobe ubijene i bačene u bunar u dvorište Mate Juratovca. Jedne noći je pustio u kuću Evicu Penavić koja je bila izbezumljena i koja je rekla da je silovana, a sljedeći dan je ista uspjela napustiti selo. Brat njegove snahe Janko Grubač je bio u logoru i on je osobno molio Đorđa Vuletića koji je bio u Teritorijalnoj obrani da Grubač izađe iz sela. Zna da je Grubač potpisao da ostavlja svoju imovinu. Isti je preko Šida i Sarajeva otišao u Hrvatsku.

Svjedok Petar Rušnov (list spisa 76-78 i 484) iskazuje da je 02.09. 1991. godine izašao iz Berka tako da nema neposrednih saznanja što se nakon toga događalo u selu. Ima posrednih saznanja od svoje majke Malčike Rušnov zvane „Maca“ koja je ostala u logoru. Ista je preminula 2004. godine. Majka mu je govorila da je Stevan Perić bio stražar u logoru, ali nju nije tukao. Njegovu majku je tukao Duško Janjanin. U kritično vrijeme Stevan Perić je imao 17 godina.

Svjedok Franjo Burger u svom iskazu od 05. lipnja 2003.godine (list spisa 281-282) iskazuje da je dva mjeseca bio u logoru u kući Dragutina Penavića, a pušten je kada je išao brati kukuruz osobama srpske nacionalnosti. Nije odvođen u kuću Mate Mitrovića radi ispitivanja niti je za vrijeme zatočeništva dobivao batina, s tim da je za vrijeme zatočeništva imao psihičke traume i neprijatnosti kao i svi drugi zatočenici. Naglasio je da je osobu po nadimku „Beli“ viđao svako jutro prilikom postrojavanja, a isti je naređivao stražarima: Perić Stevanu i Kvočka Boži zv. „Pican“.

U iskazu danom na glavnoj raspravi od 13. ožujka 2007.godine (list spisa 484-485) ponovio je da je optuženi Stevan Perić bio čuvar u logoru. Perić je odvodio ljude iz logora u Mitrovićevu kuću u kojoj je isljednik i ispitivač bio Žarko Kvočka. On, njegov brat Jakov, Marin Mitrović i Tunica Garvanović na nosilima su nosili Maricu Mitrović, a pratio ih je optuženi Stevan Perić. Marin Mitrović tom prilikom mu je rekao da je dobio batina od optuženog Stevana Perića. Marin mu je prethodno rekao kao odgovor na pitanje zašto ne može nositi Maricu Mitrović, a isto tako nije objašnjavao na koji način je dobio batina, jer je optuženi Perić sve njih pratio. Još jednom prilikom Marin mu je ispričao da ga je tukao optuženi Perić, kao i „Beli“. Ostao je kod tvrdnje da je „Beli“ u odnosu na optuženog Perića, kao i „Picana“ bio „glavniji“ i da je istima naređivao. „Beli“ je odredio tko će nositi Maricu Mitrović, kao i da ih prati optuženi Perić. Smatrao je da je Perić imao 18-19 godina u kritično vrijeme.

Svjedok Ello Tibor u svom iskazu od 14. lipnja 2002.godine (list spisa 245-248) iskazuje da je bio u selu kada je došlo do pada sela. Poznato mu je da je petnaestak dana nakon pada sela stanovništvo pretežito hrvatske nacionalnosti odvedeno u seosku zadrugu, a zatim u logor koji je organiziran u kući Dragutina Penavića. Naglasio je da on i njegova obitelj, obzirom da su mađarske nacionalnosti, a također zbog činjenice da mu je mlađi brat Danijel bio na odsluženju vojnog roka u tzv.JNA u Čačku, nisu bili odvedeni u logor, već su bili u svojevrsnom kućnom pritvoru. Osobno je vidio da su straže u logoru u Penavićevoj kući držali Perić Miloš i njegova dva sina Milan i Stevan. Smatra da je glavni u selu bio Vojnović Dujan, a glavni ispitivač u logoru Žarko Kvočka. Odmah nakon pada sela s Matom Mitrovićem i braćom Burger morao je sahranjivati poginule osobe. Čuo je da su u Mitrovićevoj kući ljudi tučeni, da je bilo silovanja, ali ne zna tko je to radio.

Na glavnoj raspravi od 13. ožujka 2007.godine (list spisa 485-486) naglasio je da je Stevana Perića u Berku od 02.09. 1991. pa do kraja 1991.godine viđao vrlo često, a vidio je da je dolazio i u kuću Mate Mitrovića, tj. kuću koja je uz kuću Penavićevih u kojoj je bio logor. Ne zna je li Stevan Perić bio pripadnik jedinica TO, zna da je isti mlađi od njega i smatra da je u kritično vrijeme imao 15-17 godina. Dan, dva, tri, nakon što su ljudi pušteni iz logora, a da je čuo da se događaju ružne stvari, te vidio da su neki ljudi pretučeni, upitao je Vojnović Dujana dopušta li da te ljude izvede iz sela, koji to žele. On je oko pedesetak mještana Berka u tri ture odvezao iz sela u Šid. Sve navedene osobe su žive i sve je odvezao iz razloga da im pomogne i što su te osobe to željele.

Svjedok Milan Momčilović u svom iskazu (list spisa 324-326 i 494) iskazuje da je od Mate Mitrovića čuo da su tukli zatočene civile, a također se pričalo po selu da su odvodili zatočenike iz podruma Mitrovićeve kuće i ubijali ih, ali ne zna gdje su ubijeni ni tko ih je ubio. Kako je živio u blizini Penavićeve kuće, viđao je zatvorene ljude u dvorištu kuće, kao i da su ljude odvodili u kuću Mate Mitrovića. Zna da je Mitrovićeva supruga kuhala ljudima koji su bili zatočeni. Zna da je bio Štab TO i jednom je vidio Mirilović Iliju u navedenom Štabu i tad je navedeni bio glavni u Štabu, a činjenica je da su se često mijenjali tko je u Štabu i tko je glavni. Viđao je Stevana Perića, ali isti nije boravio stalno u selu, s tim da ne zna je li Stevan Perić čuvao zatvorenike. Na glavnoj raspravi naglasio je da praktično nema nikakvih saznanja o događajima niti se sjeća da je viđao Stevana Perića u vrijeme postojanja logora.

Svjedok Predrag Vučetić u svom iskazu na glavnoj raspravi 16. travnja 2007.godine (list spisa 495) iskazuje da o događajima u Berku u kritično vrijeme

nema neposrednih saznanja jer je polovicom 1991.godine otišao „u izbjeglištvo“ u selo Šuljkovac i tamo je bio do polovice 1992.godine kada se vratio u Berak. Sjeća se da je Stevan Perić s njim otišao u izbjeglištvo i viđao ga je negdje do zime 1991.godine. Naglasio je da je upisao srednju školu za zanimanje automehaničara u Beogradu i da je putovao ponekad za Beograd, jer je izvanredno upisao školu. Nije mu bilo poznato je li Stevan Perić upisao neku školu. Svjedok je prvotno rekao da je u 09. mjesecu 1991.godine Stevana Perića viđao 5-6 puta, a da ga je u 10. mjesecu viđao skoro svako veče kad je dolazio s prakse. U 11. mjesecu nije se sjećao koliko je puta vidio Stevana Perića, ali misli da ga je viđao možda kad je bio slobodan. Ne može se sjetiti je li uopće Stevana Perića viđao u 12. mjesecu 1991.godine. Za 10. mjesec naglasio je da se dobro sjeća jer je bio početak školske godine. Kasnije je na pitanje odgovorio da je početak školske godine bio u 09. mjesecu. Ne zna kada se Stevan Perić vratio u Berak. Kasnije nije mogao objasniti je li Stevana Perića viđao nakon prakse u 09. ili 10. mjesecu češće, s tim da ne zna je li Stevan Perić išao u Berak i s istim nije razgovarao o tome ide li isti u Berak.

Svjedok Janko Miroslavac (Miroslavac) u svom iskazu danom na zapisniku od 25.10. 2004.godine (list spisa 293-295) navodi da je sve vrijeme okupacije sela Berak proveo u svojoj kući. Čuo je da je Rakinić Veselin bio glavna osoba u selu. Također, čuo je da je u Penavićevoj kući osnovan zatvor. Vidio je da su pojedine zatvorenike puštali kući hraniti stoku, ali u pratnji stražara. Nadalje, čuo je da su u Mitrovićevoj kući ljudi dobivali batine. Zna da su ubijeni Jakob Kujundžić, sinovi istog, kao i Tunica Garvanović, ali ne zna tko ih je ubio.

Svjedok Anđa Pršlja u svom iskazu na glavnoj raspravi od 14. svibnja 2007.godine (list spisa 511) navodi da je u 07. mjesecu 1991.godine iz Berka otišla za Zagreb, s tim da su joj u Berku ostali suprug Tomo i tri sina koji su bili hrvatski branitelji. Suprug Tomo je ubijen u Berku, jedan je sin bio u logoru, a sina Željka je izgubila, ali njegova smrt nije u svezi s događajima u Berku. Nema neposrednih saznanja što se događalo u Berku, a smatra da je njezinog supruga ubio Eror Mićan i postavila je imovinskopravni zahtjev u odnosu na istog.

Svjedok Cvita Mijatović u svom iskazu na glavnoj raspravi od 14. svibnja 2007.godine (list spisa 512) navodi da se u Berak s obitelji doselila 1987.godine, tako da nije ni upoznala puno ljudi. Imala je šestero djece između godinu i deset godina, ali je dva tri dana prije nego što će Berak biti okupiran, s djecom izašla iz Berka. Nema neposrednih saznanja što se događalo u Berku, kao ni što se dogodilo s njezinim suprugom Matom. Čula je da su njezin suprug i susjedi Mato i Luca ubijeni nakon što su odvedeni prema Negoslavcima.

Svjedok Gvozdanović Mara u svom iskazu na glavnoj raspravi 14. svibnja 2007.godine (list spisa 512) navodi da je 02.09. 1991.godine u ranim jutarnjim satima sa sestrom Jasminkom Latković izlazila iz Berka u namjeri da odu u Đeletovce, jer je bio napad na Berak. Bila je ranjena u nogu, tako da je bila prinuđena da zajedno sa sestrom izađe na tvrdi put, jer nije mogla ići kroz kukuruz. Na tom tvrdom putu sreli su je Slobodan Vučetić i još četvorica. Slobodan Vučetić joj je pomogao, a nije ih maltretirao. Na tom tvrdom putu sreo ih je jedan čovjek koji ih je onda odvezao za llok (u navedeno vrijeme nije bio okupiran), a zatim je odvedena u Vinkovce u bolnicu gdje se nastavila liječiti. Nema neposrednih saznanja što se događalo u selu nakon okupacije.

Svjedok Garvanović Vitomir u svom iskazu od 05. travnja 1993.godine (list spisa 38-42) navodi da je 02.09. 1991.godine bio ranjen i zarobljen. Bio je u logoru u Sremskoj Mitrovici, razmijenjen je i u Hrvatsku se vratio 22.05. 1992.godine. Nema neposrednih saznanja što se događalo u selu nakon okupacije, osim što je čuo da je bio u selu osnovan logor, da su vršena zlostavljanja, ubijanja, silovanja, prisiljavanja na rad bez naknade.

Svjedok Srećko Bačun u svom iskazu od 24. svibnja 1994.godine (list spisa 48-50) navodi da jedina osoba koju zna po imenu je Željko Perenčević. Istog je vidio u Vukovaru, na „Veleprometu“, jer je bio zarobljen u bolnici u Vukovaru. Radio je kao snimatelj HTV-a u Vukovaru. Zarobljen je 19.11. 1991.godine. Željko Perenčević ga je kundakom puške tukao „na prostoru Veleprometa“, udario ga je čizmom, zbog čega mu je ispod lijevog oka pukla koža. Ostavio ga je nakon što je otišao tući nekog drugog čovjeka. Bio je oko 6 mjeseci u logoru (Stajićevo, Niš, Sremska Mitrovica). U mjestu Berak nikada nije bio.

Svjedok Evica Penavić u svom iskazu od 25.03. 1998.godine (list spisa 95-100) navodi da je selo Berak 02.09. 1991.godine napadnuto. Njezin sin Marin je uspio doći u Đeletovce, a njezin sin Stanko je zarobljen. Stanko je iz Stajićeva razmijenjen i nije se vraćao u Berak. Vidjela je da je između ostalih i Perić Stevo pljačkao hrvatsku imovinu. 02.10. 1991.godine otjerana je prvo u magacin za smještaj umjetnog gnojiva, a zatim ubrzo u logor – u dvije velike kuće Petra Penavića. Pajo Rušnov ju je odveo na ispitivanje, a Žarko Kvočka i Milorad Momić naredili su da ode u svoju kuću u pratnji Paje Rušnova i Steve Perića i nakon što su pronašli ključ od njihovog vozila „Opela“, isti su upalili vozilo i navedenim vozilom su se svi troje vratili na isto mjesto, tj. u logor, a vozilo „Opel“ više nije vidjela. 12.12. 1991.godine iz logora se vratila u svoju kuću, a 13.12. 1991.godine oko 21,00 sat su je odveli u kuću u kojoj su bili tzv. „Beli orlovi“ i tad su je na najbrutalnije načine mučili i silovali, s tim da su je silovala najmanje četvorica. Za sve vrijeme imala je šal na očima, tako da nije prepoznala tko ju je mučio i silovao. Dvojica su je izvela iz kuće i iako su pucali za njom, uspjela je pobjeći, a u kuću ju je primila Ljuba Radanović koja ju je prihvatila, oprala i uredila. Sljedeći dan izašla je iz sela. Ukazivala je da između ostalih optuženi Stevo Perić je tjerao ljude u logor. Između ostalih, stražar u logoru je bio optuženi Stevo Perić.

U iskazu na glavnoj raspravi od 05. studenoga 2007.godine naglasila je da nije vidjela da je optuženi Stevan Perić krao nečiju imovinu i pokretne stvari u Berku, osim da je u 11. mjesecu 1991.godine kada je s drugim osobama bila primorana vaditi krumpir, Stevan Perić došao na navedenu njivu njihovim „Zetorom“. Smatrala je da je optuženi Stevan Perić 1991.godine imao 25-27 godina. Nedvojbeno je činjenica da na glavnoj raspravi nije prepoznala optuženog Stevana Perića. Kad je na glavnoj raspravi ugledala Stevana Perića, ukazala je da to nije osoba koja je došla „Zetorom“ na njivu, i da kada je ona govorila o Stevanu Periću, mislila je na osobu koja je bila plava i krupnije građe od optuženog Perića. Kada je govorila o Stevanu Periću kao stražaru, mislila je na plavog dečka, malo jače građe i nedvojbeno je da nije mislila na optuženog Stevana Perića.

Svjedok Josip Nakić-Alfirević u svom iskazu od 23. veljače 1999.godine (list spisa 107-108) navodi da je u Berku živio do 13.12.1991.godine kada je dobio propusnicu od Komande tzv. „TO Berak“ i na osnovi navedene propusnice napustio

Berak. Propusnicu mu je dao dr. Slobodan Macut. Ukazao je da je kod njegove kuće 03. rujna 1991.godine ubijen Tomo Pršlja, s tim što je jedan rekao: „Nemoj ga ubiti“, a drugi ga je ubio. Više puta su ga tukli rezervisti koji su dolazili iz Šida. On je rođen 1915.godine, bio je star i više se ne sjeća što se događalo u Berku.

Svjedok Slaven Kujundžić u svom iskazu od 23. veljače 1999.godine (list spisa 109-111) navodi da je 02. rujna 1991.godine oko 07,00 sati počeo napad na selo Berak. Učestvovao je u obrani sela, ali ih je bilo samo jedanaest, a tzv.JNA je ulazila s tenkovima, a uz nju i domaći Srbi. Povukli su se u Čakovce, a zatim u Đeletovce. Nema neposrednih saznanja što se događalo u Berku.

Svjedok Mato Garvanović u svom iskazu od 05. listopada 1999.godine (list spisa 146-149) navodi da je 02.09. 1991.godine istjeran iz sela, s tim da su mu sinovi bili u Hrvatskoj vojsci, a supruga je otišla dva dana prije njega. Majka Kata mu je ostala u selu i ubijena je 05.09. 1991.godine. Vjeruje da ju je ubio Ilija Čučković, jer se isti hvalio po selu da je ubio njegovu majku. Nema neposrednih saznanja što se događalo u selu nakon što je on istjeran.

Svjedok Marija Gvozdanović u svom iskazu od 05. listopada 1999.godine (list spisa 150-152) navodi da je iz Berka istjerana 23. svibnja 1992.godine. Istjerana je zajedno sa suprugom, a jedan sin joj je ubijen prilikom obrane sela. Ukazala je da je njezin suprug bio nepokretan. Ona je rođena 1924.godine, tako da se nije kretala po selu ako nije morala i nema neposrednih saznanja. Poznato joj je da su ljudi ubijani u logoru, ali ne zna tko ih je ubijao. Krali su njihove stvari iz dvorišta, a zna da je Mile Gledić izvezao traktor. Zapovjednici TO često su se mijenjali.

Svjedok Stjepan Floršić u svom iskazu od 06. listopada 1999.godine (list spisa 153-154) navodi da je živio u Berku sve do 1995.godine kad je istjeran od nepoznatih vojnika. Naglasio je da su njega i suprugu tukli također nepoznati vojnici. Grublješić stariji je dijelio njihove kuće.

Svjedok Magdalena Floršić u svom iskazu od 06. listopada 1999.godine (list spisa 155-156) iskazuje da je u Berku živjela do 1995.godine. Naglasila je da je u kući živjela sa suprugom, majkom i ocem o kojima je morala voditi brigu, tako da nije praktično ni izlazila iz kuće. Nije se uopće kretala po selu i ne zna ništa konkretnije za optuženike.

Svjedok Ele Kalman u svom iskazu od 07. listopada 1999.godine (list spisa 157-159) iskazuje da je u Berku sa svojom obitelji živio sve vrijeme okupacije. Nije smio izlaziti iz kuće, ali njemu nitko ništa nije oduzeo. Zna da je u selu ubijeno oko 37 ljudi, ali ne zna tko ih je ubio. Poznato mu je da su ljudi bili zatvarani u logore, ali on o tome ne može govoriti. Selo je bilo puno vojske. Svi Hrvati su iseljeni, a ostalo je nešto Mađara i osoba iz miješanog braka. (Mađar po nacionalnosti).

Svjedok Suzana Ele u svom iskazu od 07. listopada 1999.godine (list spisa 160-161) i 28. svibnja 2002.godine (list spisa 243-244) iskazuje da je po nacionalnosti Mađarica i da je cijelo vrijeme rata s obitelji bila u Berku. Stalno je bila u kući. Nije izlazila van i ne zna tko je bio predsjednik Mjesne zajednice, kao ni TO. Zna da je u selu dosta ljudi ubijeno, ali ne zna tko ih je ubio. Zna da je dosta ljudi bilo u logoru, ali ne zna tko je ljude odvodio u logor. Nije smjela ništa pitati niti gledati.

Smatra da nju i njezinu obitelj nisu vodili u logor iz razloga jer joj je mlađi sin Danijel 1991.godine bio u vojsci, u Čačku.

Svjedok Petar Pršlje u svom iskazu od 11. veljače 2002.godine (list spisa 172-173) iskazuje da je iz Berka otišao još 1982.godine, a da su mu u Berku živjeli roditelji, braća i sestre. Nema neposrednih saznanja, ali je od Josipa Nakića-Alfirevića čuo da je Ferenčević ubio njegovog oca, a da su bile prisutne još dvije osobe. Ljubica Kvočka mu je rekla da se Martić Petar zv. "Pampur" hvalio da je ubio njegovog oca.

Svjedok Ružica Tomić u svom iskazu od 10. veljače 2000.godine (list spisa 174-175) iskazuje da je 23.06. 1991. godine izašla iz sela Berak, a da su u selu ostali njezin otac Mato i majka Luca. Čula je da su njezini roditelji odvedeni u Negoslavce i tamo ubijeni, a iskopani su 12.05. 1999.godine. Čula je da se osoba po nadimku „Cile“ hvalio da je ubio njezine roditelje. Nema neposrednih saznanja što se događalo u selu.

Svjedok Ore Amalija u svom iskazu od 12.05. 2000.godine (list spisa 176-179) iskazuje da je iz sela izbjegla u noći 30. kolovoza 1991.godine. Nema neposrednih saznanja što se događalo u selu, ali je čula da je u selu bio osnovan logor, da su ljudi mučeni i da je ubijeno 39 ljudi.

Svjedok Željko Juratovac u svom iskazu od 22. rujna 2000.godine (list spisa 180-181) navodi da je iz sela otišao 1968.godine, i to prvo na školovanje, a kasnije je živio u Vukovaru. Njegov otac Mato Juratovac umro je 14. kolovoza 1991.godine, ali nije išao na sprovod. Njegova majka Nada Juratovac ostala je sama živjeti u selu, a on je čuo da su njegovu majku našli obješenu. U bunaru njegovog oca su nađena tri tijela, Ane Magić, Tunice i Zlatice Garvanović. Nema neposrednih saznanja što se događalo u selu.

Svjedok Josip Balaž u svom iskazu od 28. svibnja 2002.godine (list spisa 241-242) iskazuje da je krajem 09. mjeseca 1991.godine došao u njegovu kuću Živko Rakinić te mu rekao da se javi u skladište seoske zadruge. Kada je došao do zadruge, zatekao je mnoštvo seljana hrvatske nacionalnosti, a vidio je da su neki dovođeni u pratnji stražara i pod oružjem. Sljedećeg dana pod pratnjom oružane straže prepraćeni su u kuću Dragutina Penavića. U navedenoj kući je bio oko tri mjeseca, a u tom vremenu odvođeni su ljudi iz Penavićeve kuće u podrum Mitrovićeve kuće, radi ispitivanja, a njih tridesetak, i to uglavnom muških osoba, nije se nikad vratilo. U logoru on osobno nije bio tučen niti maltretiran. Nakon što je iz logora pušten kući, u njegovu kuću je došao Pero Bučan i naredio mu da ode, a da njemu ostavi kuću. Kako nije odmah poslušao naredbu navedenog, isti ga je izudarao i ubo bajonetom u leđa. Krajem 03. mjeseca 1992.godine napustio je kuću i selo, jer je dobivao svakodnevnije prijetnje od Đure Krošnjara i Pere Bučana. Prilikom odlaska dobio je propusnicu u seoskom Uredu za TO, koju je potpisao Đoko Vuletić. Čuo je da je Stevo Perić s ocem Milošem ulazio u dvorište Mijatović Pere i Pavković Janka i da su uzimali stoku, kao i da su lupali i uništavali stvari.

Svjedok Stjepan Majdaček u svom iskazu od 17. prosinca 2002.godine (list spisa 253-255) navodi da je iz sela izašao 02.09. 1991.godine. Tog 02.09. 1991.godine selo je okupirano. Nakon izlaska iz sela priključio se postrojbama

Hrvatske vojske, a u selu mu je ostao brat Josip Madajček, a od tete Marije Gvozdanović čuo je da su ga ubila dvojica iz vojne policije, a vođen je na ispitivanje kod Žarka Kvočke. Čuo je da je u kući Dragutina Penavića bio logor, ali nema neposrednih saznanja što se događalo u selu.

Svjedok Franjo Pančić u svom iskazu od 17. prosinca 2002.godine (list spisa 256-258) navodi da je 02. rujna 1991.godine selo opkolila artiljerija bivše JNA kao i njoj pridružena paravojska, a on je uspio napustiti selo. Dok su, skrivajući se i puzeći, napuštali selo, vidio je ranjenu Zlatku Latković. Iz njegove grupe odmah pošto su izašli iz sela, pogođen je hicem u čelo Tomislav Gvozdanović koji je preminuo i ostao je ležati u polju. Čuo je da su njegovu baku Rozaliju Balaž mučili na način da su uz njeno lice stavljali štakora koji ju je grizao po licu. Od Mace Rušnov čuo je da je njegova baka zadnji put viđena kako je vode Mišo Perić i Tomo Rušnov, a ista nije pronađena.

Svjedok Edita Božić u svom iskazu od 18. prosinca 2002.godine (list spisa 259-260) navodi da je zajedno s majkom, braćom i sestrama iz sela izašla krajem kolovoza 1991.godine. Nema neposrednih saznanja što se u selu događalo, a ubijen joj je otac Marko Kujundžić. Njegovo tijelo pronađeno je na njivi „Šarviz“ nedaleko od sela. Njezin djed Marko i stric Marin vode se kao nestale osobe, a njihova tijela nisu pronađena.

Svjedok Stipo Garvanović u svom iskazu od 18. prosinca 2002.godine (list spisa 261-263) navodi da je selo napustio 02. rujna 1991.godine zajedno sa Marijanom Šarčevićem, Penavić Marinom, Matom Žunabovićem i drugima i da su na njih pucali, tako da su se onda razdvojili i pojedinačno preko polja napuštali selo. On je uspio doći do Đeletovaca. Nema neposrednih saznanja što se događalo u selu, ali čuo je da je u kući Dragutina Penavića i Mate Mitrovića bio osnovan logor u kojem su zatočeni stanovnici nesrpske nacionalnosti. Čuo je da su prilikom izvlačenja iz sela poginuli Ivica Ore, Tomica Gvozdanović i Ivica Potočki, a da su neki uhvaćeni i odvedeni u logore u Srbiji. Dan nakon raspuštanja logora ubijen mu je brat Tunica, Ljubica Garvanović i Ana Magić.

Svjedok Lucija Penavić u svom iskazu od 18. prosinca 2002.godine (list spisa 264-265) navodi da je u selu bila do 30. kolovoza 1991.godine i da je tog dana zajedno s kćerkom izašla iz sela. Nema neposrednih saznanja što se događalo u selu. Od svekra i svekrve, Marije i Petra Penavića čula je da je u njihovoj kući bio formiran logor. Njezin suprug Dragutin Penavić nije pronađen, a bio je odveden na ispitivanje u kuću Mate Mitrovića.

Svjedok Mile Bučan u svom iskazu od 18. prosinca 2002.godine (list spisa 266-267) navodi da se od 1977.godine liječi kao psihički bolesnik, tako da je on u vrijeme ratnih događaja bio u svojoj kući. Nije izlazio iz kuće i nema saznanja što se događalo. Petar Bučan je sin njegovog brata, ali isti nije živ. Čuo je da su neki ljudi nestajali, ali nema ni posrednih saznanja tko i zašto je nestajao.

Svjedok Mile Mrkobrada u svom iskazu od 19. prosinca 2002.godine (list spisa 271-273) navodi da se nije htio ni jednoj strani prikloniti. Na dan okupacije sela, 02.09. 1991.godine oko 05,30 sati probudila ga je pucnjava i kasnije kada je bio na ulici, naišla su dva nepoznata vojnika i rekla mu da uđe u kuću da ne bi bio kraći za

glavu. Rat je proveo u kući i dvorištu trudeći se da ni s kim ne ulazi u sukobe. Ne zna tko je osnovao logor, a jednom prilikom kada je vidio Maru Tarač i Mitrović Maru, Slavkovu ženu, iste su mu rekle da su u zatvoru, a da ih preko dana puštaju kući nahraniti stoku. Kada je on tražio dozvolu radi izlaska iz sela, na propusnici bio je potpis Veselina Rakinića. Naglasio je da nije točno da su mještani srpske nacionalnosti morali prihvatiti oružje i pristupiti TO, već je takvu odluku donosio svaki čovjek za sebe.

Svjedok Veljko Miljenović u svom iskazu od 19. prosinca 2002.godine (list spisa 274-275) iskazuje da je stalno bio u selu, ali nije htio uzeti oružje, niti uniformu, bilo koje vojske. Osobno je proveo 17 dana u zatvoru u Jankovcima.

Svjedok Dragutin Latković u svom iskazu od 05. lipnja 2003.godine (list spisa 283-284) iskazuje da na dan kad je vojska tadašnja JNA ušla u selo po njega u kuću došli su naoružani Kajganić Milan i Mišo Perić i odveli ga na ispitivanje u Mitrovićevu kuću. Ispitivao ga je Žarko Kvočka, a tukli su ga Martić Petar i osoba po prezimenu Veselinović. Nakon što je bio ispitan i pretučen, pušten je kući i kasnije ga nisu vodili na ispitivanje niti u logor.

Svjedok Zlata Latković u svom iskazu od 23. rujna 2002.godine (list spisa 249-250) iskazuje da je bila zatočena s ostalim mještanima nesrpske nacionalnosti u kući Dragutina Penavića. Po nju i njezinog supruga došli su i odveli ih optuženi Stevo Perić i Gojko Tepšić. Iz logora je izašla kad je isti bio raspušten. U veljači 1992.godine ubijen je njezin suprug Janko Latković. Ubijen joj je sin Milan, kao i brat Milan Jelenić. Nakon što su pušteni iz logora, uslijedila su ubijanja dok su bili u vlastitim kućama.

Svjedok Ana Mitrović u svom iskazu od 27. svibnja 2004.godine (list spisa 290-292) iskazuje da je iz sela otišla 30.08. 1991.godine. U selu su ostali njezin suprug Stjepan i sinovi Đuro i Vladimir. Tijelo njezinog supruga Stjepana i sina Đure pronađeno je u svibnju 1999.godine u masovnoj grobnici u polju zv. "Šarviz dola". Opljačkali su im svu imovinu koju su imali. Nema neposrednih saznanja što se događalo u selu.

Svjedok Zvonko Štibić u svom iskazu od 05. studenoga 2004.godine (list spisa 296-298) navodi da je 02. rujna 1991.godine oko 08,00 sati uhićen zajedno s Ivicom Juratovcem, Tomislavom Mrkonjićem, Vitomirom Garvanovićem, Ivom Garvanovićem i Josom Mrkonjićem. Zarobili su ih mještani sela Orolik i odvezeni su u Orolik na nogometni stadion. Nakon Orolika bio je zatvoren u Negoslavcima, a zatim u Bujanj Potoku. Iz Bujanj Potoka su Željko Ore, Marijan Kujundžić, Mato i Ivo Garvanović odvedeni nazad u Berak. Saznao je da su sva četvorica ubijena. U Bujanj Potoku je bio do 11.10. 1991.godine, a zatim u logoru Begejci, a razmijenjen je 10.12. 1991.godine.

Svjedok Anka Marinčić u svom iskazu od 09. veljače 2006.godine (list spisa 327-329) navodi da je dva dana prije pada sela izašla iz sela. Njezin suprug Marijan Marinčić bio je zatočen u Penavićevoj kući. 2003.godine ekshumirano je tijelo njezinog supruga i njezinog zeta Marina Mitrovića. Za smrt supruga zatražila je naknadu štete.

Svjedok Marija Kovačević u svom iskazu od 23. veljače 1999.godine (list spisa 101-103) navodi da prije nego što će biti istjerana iz sela, bila je prvo zatočena u jedno skladište, a zatim u jednu kuću. Iz kuće (logora) su neke ljude odvodili u podrum. Zna da su neki ljudi bili ubijeni, neki odvedeni. Ona je u 11. mjesecu prvo otišla kod sestre u Beograd, a zatim kasnije u Zagreb.

Svjedok Malčika (Maca) Rušnov u svom iskazu od 28.05. 2002.godine (list spisa 239-240) navodi da ju je optuženi Perić s Krošnjar Đurom i drugima odveo u seoski hangar, a zatim je prebačena u kuću Dragutina Penavića u kojoj je bio organiziran logor. Optuženi Perić došao je u kuću navedene svjedokinje i ona je morala ići u logor. Iz logora na ispitivanje vodio ju je optuženi Stevo Perić. U podrumu gdje je ispitivana vidjela je tragove krvi po podu i zidovima, te izmučenog i pretučenog Jelenić Milana. Isti je bio tako pretučen da su mu oči visile van iz očnih duplji. Bila je dva dana i dvije noći u Mitrovićevom podrumu. Njih 12 vozili su kamionom u Tovarnik, ali kamion je bio zaustavljen od strane nekog srpskog oficira koji je naredio Miloradu Momiću da ih vrati u Berak. Mara Krajić je njoj osobno opisala kako su je tukli Miloš Perić i njegov sin optuženi Stevo Perić. Osobno je vidjela modrice po tijelu Mare Krajić. Tukli su je jer je nisu podnosili od ranije.

Svjedok Nikola Brdar u svom iskazu od 05. studenoga 2004.godine (list spisa 299-301) navodi da je bio odveden u logor u kući Dragutina Penavića u kojem je bio oko tri i pol mjeseca. U početku su ih puštali da idu kući hraniti stoku. Tukao ga je po glavi „Pampur“ iz Orolika. Dobio je potres mozga. Isti je kasnije poginuo. U kući Mate Mitrovića ispitivanje je vršio Žarko Kvočka. Iz navedenog pravca je čuo jauke. Zna da su ljudi tamo tučeni, a neki su odvedeni i nisu se više vratili. Na straži oko logora bili su Mile Rušnov, sinovi Bože Kvočke, te neki Stevica kojemu ne zna prezime. Smatra da je glavni u selu bio Živko Momić.

Svjedok Đuro Garvanović u svom iskazu od 05. travnja 1993.godine (list spisa 506-508) navodi da je iz Berka pobjegao 02.09. 1991.godine. Nema neposrednih saznanja što se događalo nakon njegovog odlaska iz Berka, ali je čuo da su neki ljudi ubijani, da je bilo mučenja i zlostavljanja.

Svjedok Milenko Macura u svom iskazu od 07. listopada 2003.godine (list spisa 509-510) navodi da je rodom iz Orolika, gdje i živi. Sukladno naredbi 1991.godine bio je na straži oko sela, a ne zna što se događalo u selu Berak.

Svjedok Mato Mitrović u svom iskazu od 16.03. 1998.godine (list spisa 91-94) navodi da je Berak okupiran 02.09. 1991.godine. Zajedno s drugima prvo je bio zatočen u Poljoprivrednoj zadruzi, a zatim drugi ili treći dan prebačeni su u kuću Petra Penavića. Smatra da ih je bilo zatočeno 102 ili 103. Zatočeni su bili do 13.12. 1991.godine, a za vrijeme zatočenja nestale su 44 osobe. Nije neposredno vidio smaknuća. Svi okrivljenici su se ponašali nasilnički. Ne obrazlaže tko i na koji način. Svi su ih psihički zlostavljali, tj. zastrašivali. Naglasio je da je Šljivančanin pred njegovim očima tukao njegovu suprugu i majku, kao i neke druge žene.

Na glavnoj raspravi od 04. lipnja 2007.godine (list spisa 522-523) naglasio je da su 16.06. 1992.godine noću, negdje oko 02,00 sata, optuženi Stevan Perić, „Fićko“ i sin Nikole Vorkapića bacili bombu na verandu, a u to vrijeme u kući bili su on, supruga, njegov tata i suprugina mama. U to vrijeme iz Berka je otišla vojska i ostalo je samo 12 vojnika u njegovoj i u susjedovoj kući. Kad je bomba

eksplodirala, izašao je jedan kapetan iz njegove kuće, kao i vojnici. On nije vidio naprijed navedenu trojicu, niti ih je uopće čuo. Kapetan mu je sljedeće jutro rekao da zna tko je bacio bombu i tad je naveo optuženog, „Fićka“ i Vorkapića. Prije nego što će biti bačena bomba, „Fićko“ i navedeni Vorkapić dolazili su i tražili njegovu ženu. Žena se žalila kapetanu i isti je stavio stražu. Kapetan je rekao da ako ih netko traži, to prvo mora reći vojsci. Kamion o kojem je govorio, gdje su se skrivala naprijed navedena trojica, bio je ispred samog ulaza u dvorište njegove kuće. U vrijeme kad je vojska bila u njegovoj kući, njegova kuća nije bila osvjetljena. Samo jednom je bila bačena ta bomba, ali nitko nije bio ozlijeđen. Nakon što je bačena bomba, kapetan mu je rekao da je bolje da napusti selo da ne bi prošao kao oni što su bili bačeni u bunar. 17.05. 1992.godine je zajedno sa suprugom, tatom, supruginom mamom i još tri žene otišao u Vinkovce, a preko crte razdvajanja preveo ih je jedan unproforac. Stevan Perić ih je postrojavao, s tim što on nije morao ići na postrojavanje. On je spavao u štali na balama, jer nije bilo mjesta da spava s drugima. Optuženi je uzeo ključeve od podruma gdje je bila rakija, nije mu davao rakiju. Optuženi je govorio da je on gazda. Nabrao je jabuka u bašči Penavić Marije i kad su oni zatočenci htjeli jesti, Marija Penavić je govorila da ne smiju jesti, te da će ona jabuke poslati svojoj unuci koja je bila u Zagrebu, a što je čuo optuženi, i tad je rekao da smiju jesti. Svjedok je naglasio: „Svaka mu čast za tu gestu!“

Svjedok Milan Jelenić u svom iskazu od 09. veljače 2006.godine (list spisa 330-332) navodi da je selo palo 02. rujna 1991.godine. Od tog dana se skrivao, a hranu su mu donosili stric Tomo Jelenić i teta Ana Čučić. Dan prije nego što je napustio selo, u selo je došao Veselin Šljivančanin, a raport mu je predao Stevo Gledić. Prilikom predaje raporta između ostalih s Gledićem bio je i optuženi Stevan Perić. Čuo je kako Stevo Gledić pita Šljivančanina hoće li opkoliti ulicu po ulicu ili će čistiti kuću po kuću, a Šljivančanin je odgovorio da u selu ima 200 vojnika i da sutra treba doći još 200, te će se onda vršiti „pretres“ kuću po kuću. Iz sela je izašao 03.10. 1991.godine. U selu su od njegovih rođaka ubijeni teta Ana Čučić, tetak Latković Janko, ujak Milan Kovačević, bratići Damir Kovačević, Milan Latković, Tomislav Gvozdanić i Josip Majdaček. Za Stevana Perića je rekao da je mogao imati 16-17 ili 19, a možda i 20 godina.

Na glavnoj raspravi održanoj 18. lipnja 2007.godine (list spisa 528-529) pojasnio je da je optuženog Stevana Perića vidio u uniformi JNA u blizini Šljivančanina kome je raport predavao Stevo Gledić. Pojasnio je da je Tomislav Gvozdanić poginuo prilikom napada na Berak.

Svjedok Tihomir Garvanović u svom iskazu na glavnoj raspravi od 18. srpnja 2007.godine (list spisa 537-539) navodi da je on do 02.09. 1991.godine živio u Berku u roditeljskoj kući, ali je išao na posao u Vinkovce. U kritično vrijeme je radio u PP Vinkovci, a prije 1991.godine radio je u policiji u Zagrebu, u Đorđićevoj. U proljeće ili ljeto 1991.godine kada je jedan mladić iz Berka bio uhićen, u pratnji tog mladića je bio optuženi Perić. Bio je korektan u odnosu na uhićenog, kao i optuženog Perića. Optuženi Perić je njegovoj baki Mariji Penavić u vrijeme postojanja logora rekao da bi vidjela što bi bilo da navedeni svjedok nije bio korektan prema navedenom optuženiku. Naglašavao je kako je bio korektan jer je znao što se sprema i da će mu koristiti to što je korektan. Nema neposrednih saznanja što se događalo u Berku, ali je od Marije i Petra Penavića čuo tko je bio u Štabu TO, a isti su to čuli od svog sina Dragutina Penavića. Stalno je ponavljao da je njegovom ujaku Dragutinu Penaviću bio oduzet pištolj, a da policija i sada vodi kao da njegov ujak ima pištolj. Zna da je u

selu bio osnovan logor, da su ljudi mučeni, zlostavljani i ubijani. Naglasio je da od II. svjetskog rata nije učinjen takav strašan zločin, kao u Berku. Čuo je od drugih da je optuženi Perić bio stražar u logoru.

Svjedok Predrag Karan u svom iskazu na glavnoj raspravi od 30. srpnja 2007.godine (list spisa 540) navodi da je u Berak došao 18.02. 1992.godine. Došao je u kuću u kojoj su bili njegovi otac i majka, a isti su u navedenu kuću doselili 1991./1992. Optuženog Stevana Perića poznaje samo iz viđenja. U Berku živi i u trenutku davanja iskaza, a ne zna u čiju je kuću ušao. Od kada živi u Berku promijenio je četiri kuće. Nije ga zanimalo što se događalo u selu.

Svjedok Eva Penavić u svom iskazu na glavnoj raspravi od 05. studenoga 2007.godine (list spisa 563) navodi da je zajedno s drugima bila zatočena u kući Penavić Pere. Optuženi Stevan Perić ih je često postrojavao, i to obično oko 06,00 sati ujutro. Naglasila je da poznaje optuženog Stevana Perića jer je išao u školu s njezinim unukom. Nije vidjela da je optuženi Perić nekoga tukao ili zlostavljao. Ukazala je da je optuženi imao brata i sestru.

Svjedok Krstić Goran u svom iskazu na glavnoj raspravi od 21. prosinca 2007.godine iskazuje da se njegovo selo Šuljkovac, općina Jagodina, Republika Srbija, znatno prije 1991.godine zbratimilo sa selom Berak. Krajem 06. ili početkom 07. mjeseca 1991.godine u njihovo selo iz mjesta Berak autobusom su kolektivno došli žene, djeca i starije osobe. On je u svoju kuću primio optuženog Perića, njegovog mlađeg brata Dragana i njegovu sestru Stanu koja je također bila mlađa. Optuženi je zajedno s bratom i sestrom boravio u njegovoj kući do 24. prosinca 1991.godine kada su svi kolektivno otišli iz njihovog sela. U 09. ili 10. mjesecu optuženi je prvi put išao za Berak. Dva ili tri puta optuženi je išao za Berak prije nego što će otići 24.12. 1991.godine. Optuženi je boravio 4-5 dana u Berku i onda se vraćao nazad kod njega u kuću. Gotovo je siguran da optuženi nije upisao nikakvu školu dok je bio u njegovoj kući.

Svjedok Predrag Stanojević u svom iskazu na glavnoj raspravi od 21. prosinca 2007.godine iskazuje da krajem 06. ili početkom 07. mjeseca 1991.godine u njihovo selo Šuljkovac su prvenstveno došla djeca iz mjesta Berak. Bio je prijatelj s Krstić Goranom i zna da su kod istog u kući bili optuženi Perić Stevan, brat istog Dragan, kao i njegova sestra Stana. Zna da su negdje pred kraj 1991.godine kolektivno otišli iz njihovog sela. Često je dolazio kod Gorana jer su jedan drugom pomagali u radovima, tako da je skoro svaki drugi dan viđao optuženog. Zna da je optuženi jedan ili dva puta išao u Berak, a misli da nije ostajao duže od tri dana, a zatim se ponovo vraćao kod Gorana.

Iz zapisnika sekcije 101/98. (list spisa 118-119) vidljivo je da se radi o pregledu ekshumiranih tijela iz mjesta Berak. Dana 25.03. 1998.godine u mjestu Berak, lokacija 14, izvršena je ekshumacija ljudskih posmrtnih ostataka. Temeljem pregleda skeleta i pronađenih odjevnih predmeta može se zaključiti da isti odgovaraju identitetu Ivica Potočkog. Prijelom desne čeljusti ukazuje na neprirodan, nasilan karakter smrti, najvjerojatnije kao posljedica djelovanja krhotine eksplozivne naprave ili projektila ispaljenog iz ručnog vatrenog oružja ili se radilo o djelovanju tupo tvrdim predmetom.

identitetu Ivica Potočkog. Prijelom desne čeljusti ukazuje na neprirodan, nasilan karakter smrti najvjerojatnije kao posljedica djelovanja krhotine eksplozivne naprave ili projektila ispaljenog iz ručnog vatrenog oružja ili se radilo o djelovanju tupo tvrdim predmetom.

Iz zapisnika sekcije br.91/98. (list spisa 120-121) vidljivo je da dana 25.03. 1998.godine u mjestu Berak lokacija 1. izvršena je eshumacija ljudskih posmrtnih ostataka. Pregledom skerleta može se zaključiti da isti odgovara osobi ženskog spola, prosječne starosti više od 70 godina. Temeljem pregleda skerleta i odjevnih predmeta zaključuje se da isti odgovaraju identitetu Marije Manjoš. Prijelom desne lopatice i rebara desne strane ukazuju na neprirodan, nasilan karakter smrti, najvjerojatnije kao posljedica djelovanja projektila ispaljenih iz ručnog vatrenog oružja.

Iz zapisnika sekcije br.90/98. (list spisa 122-123) vidljivo je da je dana 25.03. 1998.godine izvršena eshumacija ljudskih posmrtnih ostataka u mjestu Berak, lokacija 10. Pregledom skeleta se može zaključiti da isti odgovara osobi ženskog spola, prosječne starosti 60-70 godina, prosječne visine 159-160 cm. Temeljem pregleda skeleta i odjevnih predmeta zaključuje se da isti odgovaraju identitetu Anke Čučić. Višestruki prijelomi desne lopatice i rebara s desne strane ukazuju na neprirodan, nasilan karakter smrti, najvjerojatnije kao posljedica djelovanja projektila ispaljenih iz ručnog vatrenog oružja.

Iz zapisnika o izvršenoj eshumaciji od 23. do 26. ožujka 1993.godine Kir-52/97. (list spisa 182-195) vidljivo je da su u Berku na lokaciji 1. mjesno katoličko groblje pronađeni posmrtni ostaci ljudskog tijela. Na lokaciji 3. također mjesno katoličko groblje uz grob Martina Garvanovića pronađeni su posmrtni ostaci ljudskog tijela. Posmrtni ostaci ljudskog tijela pronađeni su na mjesnom katoličkom groblju lokacija 6. istočno od groba obitelji Keler. Na mjesnom katoličkom groblju na lokaciji 7. pored groba Mate Juratovca pronađeni su posmrtni ostaci tijela, a pretpostavlja se da se radi o pok.Nadi Juratovac. Na mjesnom katoličkom groblju, lokacija 8, također su pronađeni posmrtni ostaci tijela a pretpostavlja se da se radi o pok.Jozi Mrkonjiću. Na lokaciji 9. mjesnog katoličkog groblja pronađeni su posmrtni ostaci ljudskog tijela a iznad humke drveni križ s natpisom Zora Latković. Na lokaciji 10. mjesnog katoličkog groblja pronađeni su posmrtni ostaci ljudskog tijela a pretpostavlja se da se radi o tijelu pok.Ane Čučić. Na lokaciji 11. mjesnog katoličkog groblja pronađeni su posmrtni ostaci tijela, a pronađen je i križ u zelenoj humci s natpisom Tomislav Gvozdanović. Nadalje, na lokaciji 12 navedenog groblja u blizini nadgrobno spomenika Johanna Straurha pronađeni posmrtni ostaci tijela a pretpostavlja se da se radi o pok.Edvini Ilanić. Na lokaciji 14 uz grob Ivana Potočkog eshumirani ostaci tijela, a pretpostavlja se da se radi o pok.Ivici Potočkom. Na lokaciji 15. u tzv. „Šarviz doli“ pronađeni su dijelovi ljudskog kostura izmiješani sa smećem. U području tjemena uočljiv je veliki polukružni pravilni defekt kosti (izlazna rana od metka). Pored ostataka ovog ljudskog tijela nađene su još tri ljudske kosti: sjedna kost, dio zdjelice i dio butne kosti s tim da se bez dodatnih analiza ne može utvrditi da li pronađene kosti pripadaju istom tijelu ili su eventualno dijelovi različitih tijela.

Iz zapisnika od 27. svibnja 1999.godine (list spisa 196-201) vidljivo je da u polju između Berka i Negoslavaca zv.„Šarviz dola“ pronađeni su posmrtni ostaci 16 tijela i hrpa kostiju koja je bila udaljena od naprijed navedenih tijela a koji su opisani

od slova A-G. Radilo se o ostacima jedne ljudske lubanje (A), dio gornje čeljusti (B), skupina kostiju odjeće (C), jedna cipela i odjeća (D), dio kostiju lubanje (E), ostaci lubanje (F) i kost lubanje kvadratičnog oblika (G). Uz naprijed navedene posmrtno ostatke tijela kod nekih je pronađena osobna karta kao npr. Jozo Križan, Zlatko Mitrović, Mile Ivančić, kod nekih npr. Vozačka dozvola, iskaznica službe transfuzije krvi, a za neke se po dijelovima odjeće i drugim predmetima pronađenih kod istih pretpostavljalo da se radi o Mati Garvanoviću, Tomi Jeleniću.

Iz zapisnika od 26. svibnja 1999.godine, te 01. lipnja 1999.godine, 03. lipnja 1999.godine i 04. lipnja 1999.godine (list spisa 202-206) vidljivo je da u bunaru u selu Berak, Orolička 52 pronađeni su posmrtni ostaci tri tijela. Pretpostavlja se da se radi o Tunici Garvanoviću, jer su pronađeni nagorjeli ostaci osobne karte na ime Tunica Garvanović, a za drugo tijelo pretpostavlja se da se radi o Ljubici Garvanović (po kazivanju sina iste).

Iz potvrda Ministarstva obrane (list spisa 481-482) vidljivo je da su potvrde izdane 15.12. 1992.godine, a u istima se navodi da su Petar Penavić i Marija Penavić ostali u selu Berak od 02.10. 1991.godine do 12.12. 1991.godine.

Iz spiska jedinice u Berku, štaba TO Berak od 24.02. 1992.godine (list spisa 137-138 i 582-583) vidljivo je da je optuženi Perić Stevan bio zadužen s automatskom puškom i da je u navedeno vrijeme bio na spisku TO Berak.

Iz spiska učesnika rata u jedinicama TO Berak od 12.03. 1992.godine (list spisa 142-145 i 585-588) vidljivo je da je pod rednim brojem 41 optuženi Perić Stevan. Navedeni spisak sadrži 120 imena pisanim strojem, te još tri imena pisana rukom, s tim da je u potpisu komadant štaba TO-a Eror Gojko i navedeni spisak je ovjeren pečatom štaba teritorijalne obrane Berak. Uvidom u spisak jasno je vidljivo da je učešće svih osoba u jedinicama TO Berak od 20.05. 1991.godine do 15.12. 1991.godine.

Iz spiska po ulicama o zaduženju oružja (list spisa 589-593) vidljivo je da je Stevan Perić imao automatsku pušku.

Iz spiska dobrovoljaca koji su učestvovali u ratnim „dejtstvima“ u Vukovaru od 28.10. 1991.godine do 07.11. 1991.godine (list spisa 594-595) vidljivo da na navedenom spisku nema optuženog Perić Stevana .

Iz spiska vojnih obveznika štaba TO Berak od 28.03. 1992.godine i priloga uz navedeni spisak (list spisa 596-600) vidljivo je da je pod rednim brojem 67 optuženi Perić Stevo.

Iz spiska osoba vojnih obveznika MZ Berak, štaba TO Berak od 25.04. 1992.godine (list spisa 140-141 i 601-602) vidljivo je da je pod rednim brojem 103 Perić Stevo.

Iz pismena (list spisa 603) vidljivo je da je od komande mjesta tražena popuna municije, a iz izvoda iz zapisnika (list spisa 136 i 604) od 11.04. 1994.godine vidljivo je tko je imenovan u Izvršni savjet MZ Berak.

Iz informativnih podataka za MZ Berak od 04.06. 1992.godine (list spisa 139 i 584) vidljivo je da je 240 stanovnika doseljeno, a da je starosjedilaca 399, te nadalje da je 570 stanovnika Hrvata iseljeno, a da je ostalo 15 stanovnika Hrvata. Nadalje, nesporno je da je postojala komisija za naseljavanje, te da je starosjediocima podijeljeno 320 hektara zemlje, a doseljenicima 240 hektara.

Iz spiska osoba koje su radile pri TO Berak u „januaru i februaru“ 1992.godine, a služi za isplatu osobnog dohotka štaba TO Berak od 18.03. 1992.godine (list spisa 605-608) vidljivo je da je na spisku optuženi Perić Stevan.

Iz potvrda štaba TO Berak kao i iz spiska vojnika i starješina samostalnog voda TO Berak (list spisa 124,126, 127, 129, 133 i 609-615) vidljivo je da je optuženi Perić Stevo bio vojnik samostalnog voda TO Berak, kao i tko je sve bio pripadnik TO Berak, a kome je o tome izdana potvrda.

Iz spiska ranjenih boraca i poginulih boraca TO Berak (list spisa 131, 616-617) vidljivo je da optuženi nije na navedenim spiskovima.

Iz spiska od 14.04. 1992.godine štaba TO Berak (list spisa 125 i 618) vidljivo je da je napravljen spisak lica koja su surađivala sa ustaškim pokretom u Berku i koja nisu poželjna da ostanu na ovom području.

Iz pismena (list spisa 134,135 i 619-620) vidljivo tko je izabran u izvršni savjet MZ Berak, a na navedenom spisku nema optuženog.

Iz pismena komandi vojne pošte 8922 Zemun (list spisa 132 i 621) vidljivo je da je za Knežević Milana traženo da se otpusti iz jedinice i dozvoli mu se da nastavi služenje u novoformiranoj jedinici TO Berak.

Iz dopisa „Opštinskog“ štaba TO Vukovar, štabu TO Berak (list spisa 130 i 623) vidljivo je da je štab TO Vukovar davao upute štabu TO Berak.

Iz „uverenja“ vojnog „odseka“ Sremska Mitrovica (list spisa 625) vidljivo je da je optuženi oslužio vojni rok u vremenu od 08.06. 1992.godine do 24.04. 1993.godine.

Cijeneći obranu optuženog izvedene dokaze, kako svakog pojedinačno, tako i u njihovoj ukupnosti, a sve u svezi s obranom optuženog, sud je utvrdio da je optuženi počinio krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl.120. st.1. OKZRH-a činjenično i pravno bliže opisano u izreci presude.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Mare Kujundžić, jer je isti jasan, logičan, okolnosno uvjerljiv.

Iz navedenog iskaza utvrđuje se da je optuženi bio čuvar odnosno stražar u logoru. Optuženi je vikao i prijetio zatočenicima u Penavićevoj kući. Prijetio je da će ih sve pobiti ako njihov jedan pogine.

Svjedok Anađa Kujundžić nema neposrednih saznanja, jer je iz Berka otišla 30.08. 1991.godine. Činjenica je da je navedenoj svjedokinji ubijen suprug, djever i svekar.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Anđe Rušnov, jer je isti jasan, logičan i okolnosno uvjerljiv.

Iz navedenog iskaza utvrđuje se da je optuženi bio čuvar u logoru u Penavićevoj kući. Postrojavao je zatočene osobe, čuvao ih je kad su morali ići raditi. Optuženi je prijetio svjedokinji. Prijetio je svim zatočenicima prilikom postrojavanja, da će ih sve potući, tj. pobiti, a uperio je prema njima mitraljez. Pucao je jednom prilikom u hodniku, a s udaljenosti metar do dva iznad glava navedene svjedokinje i još četiri žene dok su one bile u sobi. Optuženi je viša puta pucao, tj. pucao je i kad su bili postrojani. Optuženi ih je najčešće postrojavao iako je nedvojbeno da nije bio svaki dan u logoru. Svjedokinju je pratio kada je ista išla hraniti stoku. Jednom ju je natjerao da mora ostati postrojena na hladnoći, a bila je oskudno odjevena.

Svjedok Ivica Rušnov nema neposrednih saznanja što se događalo u Berku u kritično vrijeme. Supruga mu je pričala da ju je optuženi maltretirao.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Tadije Mrkonjića, jer je isti jasan, logičan i okolnosno uvjerljiv.

Iz iskaza navedenog svjedoka utvrđuje se da mjesec dana nakon što je osnovan logor u Penavićevoj kući po njega je došao optuženi, te mu rekao da mora ići u logor, u Berak. Živio je u kući koja je bila oko 500 m udaljena od prve kuće u selu, a s njim je živjela još samo jedna nepokretna baka. Sa sigurnošću se utvrđuje da je optuženi svjedoku uzeo novčanik iz ruku u kući u kojoj je svjedok živio, te iz novčanika uzeo sve novce, točno 600 DEM i 1.280,00 dinara. Optuženi je bio čuvar u logoru. Optuženi je inače jednu bolesnu ženu natjerao da sama stoji postrojena, a također ako bi netko zakasnio minut, dva na postrojavanje morao je sam stajati postrojen oko pola sata.

Svjedok Zlatko Potočki nema neposrednih saznanja što se događalo u selu, jer je prije 02.09. 1991.godine otišao iz sela.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Mare Martić, jer je isti jasan, logičan i okolnosno uvjerljiv.

Iz navedenog iskaza utvrđuje se da je svjedokinja bila zatočena u logoru koji je bio organiziran u Penavićevoj kući. Prethodno je bila zatvorena u jedan hangar gdje je prenoćila. Svjedokinja je u logoru bila 19 dana. Optuženi Perić je bio stražar u logoru.

Svjedok Stanko Penavić nema neposrednih saznanja što se događalo u Berku, jer je 02.09. 1991.godine zarobljen, te prvo odveden u Orolik, a kasnije u Srbiju, u logor. Činjenica je da se njegov otac vodi kao nestala osoba, da mu je majka silovana od osoba koje ne poznaje.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Marije Penavić, jer je isti jasan, logičan i okolnosno uvjerljiv.

Iz navedenog iskaza utvrđuje se da je optuženi bio stražar u logoru i da je postrojavao zatočenike logora. Optuženi je znao svirnuti u pištaljku i svi su morali odmah doći u krug i postrojiti se. Optuženi je „dizao“ pušku na nju, i govorio da je treba ubiti. Prilikom postrojavanja više puta je pucao u zrak iznad glava postrojenih zatočenika. Optuženi je zatočenike posebno maltretirao, postrojavao i zlostavljao.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Petra Penavića, jer je isti jasan, logičan i okolnosno uvjerljiv.

Iz navedenog iskaza utvrđuje se da je logor bio u njegovoj i sinovoj kući, dok je u Mitrovićevoj kući više bio zatvor gdje su ljude odvodili, tukli i mučili. Nedvojbeno je da je optuženi bio stražar u logoru, a navedeni svjedok smatra da je optuženi bio šef stražara u logoru. Optuženi je njega i suprugu kaznio i to na način da su jedan sat i tri četvrtinje (sat i 45 minuta) morali stajati postrojani na dvorištu oskudno odjeveni, pri niskoj temperaturi (sigurno ispod nula stupnjeva, jer je zemlja bila smrznuta). Naime, on je imao hlače i sako, a nije imao zimsku odjeću koja bi bila prikladna za temperaturu koja je bila vani.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Marije Tarač, jer je isti jasan, logičan i okolnosno uvjerljiv.

Iz iskaza navedene svjedokinje utvrđuje se da je ona kao i oko stotinjak osoba bila zatočena u logoru u kući Dragutina Penavića, s tim da su prije toga dan dva bili zatočeni u hangaru zadruga. Optuženi je bio stražar u logoru i postrojao je zatočeničke oko 06,00 sati ujutro. Optuženi je mijenjao uniforme, a uvijek je imao nekakvo oružje. Jednom prilikom postavio je puškomitraljez i prijetio da će ih pobiti s istim. Optuženi je pucao u hodniku ispred sobe gdje su bili zarobljenici.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Janka Tarača, jer je isti jasan, logičan i okolnosno uvjerljiv.

Iz navedenog iskaza utvrđuje se da je svjedok bio zatočenik u logoru u kući Dragutina Penavića. Bilo ih je oko 100 zatočenika. Nedvojbeno je da je optuženi čuvao stražu u logoru. Optuženi je vršio postrojavanja zatočenika u jutarnjim satima. Optuženi je uvijek imao oružje koje je mijenjao, a mijenjao je i uniforme. Optuženi je pratio (odvodio) civile iz hangara do logora, u Penavićevoj kući.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Jelene Mitrović, jer je isti jasan, logičan i okolnosno uvjerljiv.

Iz navedenog iskaza utvrđuje se da je svjedokinja bila zatočenik u logoru Penavićeve kuće, s tim da je prethodno bila zatočena u hangaru zadruga. Nedvojbeno je da je stražar u logoru bio optuženi, te da ih je često postrojao. U logor u Penavićevu kuću između ostalih ju je sproveo i optuženi. Činjenica je da je optuženi došao desetak-petnaest dana nakon osnivanja logora u njihovu kuću i čekao je njezinog supruga da ga odvede iz njihove kuće. Ona nije gledala, nije izlazila na ulicu i ne zna gdje je optuženi odveo njezinog supruga. Čula je da je bio neki kombi i da se pričalo za naprijed navedeni kombi, a nedvojbeno je da njezinog supruga nema. Naglasila je da optuženi mora znati gdje je odveden njezin suprug i što se dogodilo s istim.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Steve Radanovića, jer je isti jasan, logičan i okolnosno uvjerljiv.

Iz navedenog iskaza utvrđuje se da isti nakon okupacije sela nije bio zadužen s oružjem, niti je dobio uniformu. Nedvojbeno je da je optuženi čuo za logor u Penavićevoj kući, kao i da nestaju ljudi hrvatske nacionalnosti. U početku nakon što je osnovan logor ljudi su iz logora puštani da idu svojim kućama hraneći stoku. Jedne noći je pustio u kuću Evicu Penavić koja mu je rekla da je silovana, a ista je izgledala sva izbezumljena.

Svjedok Petar Rušnov nema neposrednih saznanja što se događalo u selu, jer je 02.09. 1991.godine izašao iz sela.

Iz iskaza navedenog svjedoka utvrđuje se da njegovu majku Malčiku Rušnov zv.“Maca“ nije tukao optuženi, ali mu je majka rekla da je optuženi bio u logoru. Njegova majka je preminula 2004.godine.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Franje Burgera, jer je isti jasan, logičan i okolnosno uvjerljiv.

Iz iskaza navedenog svjedoka također se potvrđuje da je optuženi bio čuvar i stražar u logoru, koji je bio u kući Dragutina Penavića. Osoba po nadimku „Beli“ naređivala je optuženom kao i drugim stražarima. Optuženi je odvodio ljude iz logora u Mitrovićevu kuću gdje ih je ispitivao optuženi Žarko Kvočka. Nedvojbeno je da je optuženi tukao Marina Mitrovića, jer je Marin Mitrović dva puta njemu (svjedoku) ispričao da ga je tukao optuženi. Valja ukazati da je Marin Mitrović svjedoku pričao u trenutku dok su na nosilima nosili Maricu Mitrović, a kako ih je pratio optuženi Perić jasno je da nije mogao opisati na koji način ga je optuženi tukao, tj. koliko dugo, po kojim dijelovima tijela i slično. Činjenica je da je Marin Mitrović vrlo brzo odveden i da se i danas ne zna za njegovu sudbinu tako da je nedvojbeno utvrđeno da je optuženi tukao Marina Mitrovića, ali nije utvrđeno na koji način, kojim sredstvima, koliko dugo i s kakvim ozljedama. Međutim, činjenica je da Marin Mitrović nije imao snage da nosi Maricu Mitrović iz razloga jer ga je prije toga tukao optuženi, što jasno ukazuje da se nije radilo o nekoj čuški ili slično, nego da je Marin Mitrović bio „istučen“. Nedvojbeno je da je Marin Mitrović svjedoku Burgeru još jednom prilikom ispričao da ga je optuženi tukao.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Tibor Elo, jer je isti jasan, logičan i okolnosno uvjerljiv.

Iz iskaza navedenog svjedoka utvrđuje se da je stanovništvo hrvatske nacionalnosti odvedeno u seosku zadrugu, a zatim u logor koji je organiziran u kući Dragutina Penavića. Naglasio je da je njegov brat bio u vojsci JNA i kako su mađarske nacionalnosti, da on i njegova obitelj nisu odvedeni u logor. Osobno je vidio da je optuženi između ostalih bio stražar u logoru, u Penavićevoj kući. Optuženog je viđao vrlo često, a viđao ga je i u kući Mate Mitrovića gdje su ljudi ispitivani.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Milana Momčilovića, jer je isti jasan, logičan i okolnosno uvjerljiv.

Iz iskaza navedenog svjedoka utvrđuje se da je isti znao da su u Penavićevoj kući ljudi zatočeni, a znao je da su ljude odvodili u kuću Mate Mitrovića. Od Mate Mitrovića je čuo da su ljude tukli, čuo je da su ljudi ubijani, ali ne zna tko je to činio. Ne sjeća se da li je viđao Stevana Perića u vrijeme postojanja logora.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Janka Miroslavca (Mirosavac).

Iz navedenog iskaza potvrđuje se da je u Penavićevoj kući bio osnovan zatvor, tj. da su ljudi bili zatočeni. Nedvojbeno je da su pojedini zatvorenici puštani da idu kući hraniti stoku, ali u pratnji stražara. Svjedok je čuo da su u Mitrovićevoj kući ljudi dobivali batine, zna da su neki ljudi ubijani, ali ne zna tko ih je ubijao.

Svjedok Anđa Pršlja nema neposrednih saznanja što se događalo u Berku, jer je u 07. mjesecu 1991.godine otišla iz Berka u Zagreb. Suprug je ubijen u Berku i naglasila je da je uvjerenjena kako je njezinog supruga ubio Eror Mićan i postavila je imovinsko pravni zahtjev u odnosu na Eror Mićana.

Svjedok Cvita Mijatović nema neposrednih saznanja što se događalo u Berku, jer je 2-3 dana prije okupacije sela s djecom izišla iz sela. Njezin suprug Mato je ubijen. Postavila imovinsko pravni zahtjev.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Gvozdanović Mare, jer je isti jasan, logičan i okolnosno uvjerljiv.

Navedena svjedokinja nema neposrednih saznanja što se događalo u selu, jer je prilikom okupacije sela u ranim jutarnjim satima izašla iz sela i tad je bila ranjena. Prvo je stigla u Ilok (u navedeno vrijeme nije bio okupiran), a zatim je odvedena u Vinkovce u bolnicu gdje se nastavila liječiti.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Garvanović Vitomira.

Navedeni svjedok nema neposrednih saznanja što se događalo u Berku nakon okupacije sela, jer je 02.09. 1991.godine bio ranjen i zarobljen. Bio je u logoru, a razmijenjen je 22. svibnja 1992.godine i tad je otišao u slobodni dio Hrvatske. Nedvojbeno je činjenica da je čuo da je u selu osnovan logor, da su vršena zlostavljanja, ubijanja, silovanja i slično.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Srećka Bačuna.

Navedeni svjedok nema saznanja što se događalo u Berku. Naime, svjedok je radio kao snimatelj HTV-a u Vukovaru i zarobljen je 19.11. 1991.godine. Činjenica je da ga je Željko Perenčević tukao na prostoru Veleprometa.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Evice Penavić.

Iz navedenog iskaza utvrđuje se da je ista bila u logoru, da je zlostavljana, tučena i silovana. Nedvojbeno je činjenica da navedena svjedokinja kada je govorila o Stevanu Periću u prvom iskazu u istrazi mislila je na drugu osobu i na glavnoj raspravi otklonila je svaku nedoumicu i jasno istaknula da optuženi Stevan Perić nije osoba koja je krala imovinu, koja je uzela „Zetor“ iz njene kuće. Valja naglasiti da je nedvojbeno da navedena svjedokinja u odnosu na optuženog Stevana Perića kada ga je ugledala na glavnoj raspravi nije ništa rekla i da ga je u ranijem iskazu zamijenila s nekom drugom osobom.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Josipa Nakić-Alfirević.

Iz iskaza navedenog svjedoka utvrđuje se da su istog više puta tukli rezervisti koji su dolazili iz Šida. Nedvojbeno je da je svjedok 1991.godine imao 76 godina i da se nije ni kretao po selu tako da nije znao ništa određenije reći za okrivljene, tj. optuženog Perića.

Svjedok Slaven Kujundžić nema neposrednih saznanja što se događalo u Berku, jer je uspio 02.09. 1991.godine, kad je bio napad na selo, se probiti u Čakovce, a kasnije u Đeletovce.

Svjedok Mato Garvanović nema neposrednih saznanja što se događalo u selu, jer je 02.09. 1992.godine istjeran iz sela. Majka mu je ubijena 05.09. 1991.godine.

Sud je prihvatio iskaz svjedokinje Marije Gvozdanović.

Iz navedenog iskaza utvrđuje se da je svjedokinja iz sela istjerana 23. svibnja 1992.godine. Suprug svjedokinje bio je nepokretan, a ista je 1991.godine imala 67 godina. Zna da su ljudi ubijani u logoru, ali ne zna tko ih je ubijao. Iz njihove kuće su krali stvari, a nesporno je da je Mile Gledić izvezao traktor.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Stjepana Floršića.

Iz navedenog iskaza utvrđuje se da je isti istjeran iz Berka 1995.godine zajedno sa suprugom. Istjerani su od nepoznatih vojnika. Njega i suprugu također su tukli nepoznati vojnici.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Magdalene Floršić.

Iz navedenog iskaza utvrđuje se da je ista živjela sa suprugom, majkom i ocem i da se uopće nije kretala po selu. Istjerana je 1995.godine.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Ele Kalmana.

Iz iskaza navedenog svjedoka utvrđuje se da je isti sve vrijeme živio u Berku, i da praktično nije smio izlaziti iz kuće. Zna da su ljudi bili zatvarani u logor. Ukazao je da je u selu ubijeno oko 37 ljudi.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Suzane Ele.

Iz iskaza navedene svjedokinje utvrđuje se da je u selu „dosta ljudi ubijeno“, ali se ne zna tko ih je ubio. Nedvojbeno je da je dosta ljudi bilo u logoru, ali ne zna tko je ljude odvodio u logor. Naglasila je da je bila u kućnom pritvoru, te da nije smjela ništa pitati, niti gledati. Objasnila je da nju i njezinu obitelj nisu vodili u logor, jer je mlađi sin Danijel 1991.godine bio u vojsci u Čačku, a inače su mađarske nacionalnosti.

Svjedok Petar Pršlje, nema neposrednih saznanja što se događalo u selu, jer nije živio u istom. Čuo je da su njegovog oca ubili Martić Petar i Ferenčević.

Svjedok Ružica Tomić nema neposrednih saznanja što se događalo u selu, jer je iz istog izašla 23.06. 1991.godine. Čula je da se osoba po nadimku „Cile“ hvalio da je ubio njezine roditelje.

Svjedok Ore Amalija nema neposrednih saznanja što se u selu događalo, jer je iz sela izbjegla 30. kolovoza 1991.godine. Čula je da je u selu bio osnovan logor, da su ljudi mučeni i da je ubijeno 39 ljudi.

Svjedok Željko Juratovac nema neposrednih saznanja što se događalo u Berku, jer nije živio u istom. U bunaru njegovog oca su nađena tijela Ane Magić, Tunice i Zlatice Garvanović. Njegovu majku su našli obješenu.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Josipa Balaža u svim dijelovima, osim dijela da je optuženi s ocem Milošem ulazio u dvorište Mijatović Pere i Pavković Janka, te da su uzimali stoku, lupali i uništavali stvari.

Iz iskaza navedenog svjedoka utvrđuje se da se prvo morao javiti u skladište seoske zadruge, a neki su dovođeni u pratnji stražara i pod oružjem. Sljedećeg dana pod pratnjom oružane straže, on, kao i drugi prepraćeni su u logor, u kući Dragutina Penavića. Svjedok u logoru nije bio tučen, niti maltretiran, ali zna da je oko tridesetak muških osoba odvedeno i da se nikada nisu vratili. Krajem 03. mjeseca 1992.godine napustio je kuću i selo, jer je svakodnevno dobivao prijetnje od Đure Krošnjara i Pere Bučana. Pero Bučan ga je prije toga izudarao i ubo bajonetom u leđa.

Sud nije prihvatio dio iskaza da je optuženi s ocem Milošem ulazio u dvorište Mijatović Pere i Pavković Janka, te da su uzimali stoku, lupali i uništavali stvari. Naime, nesporno je da je svjedok čuo da je optuženi s ocem Milošem ulazio u dvorište Mijatović Pere i Pavković Janka, te da su uzimali stoku, lupali i uništavali stvari. Nadalje, nedvojbeno je činjenica da je svjedok iskaz dao u istrazi, a da uopće nije rekao od koga je čuo to što je naprijed naveo, eventualno kada se to dogodilo i kako. Sud nije mogao saslušati svjedoka na glavnoj raspravi, jer je isti u međuvremenu preminuo. U postupku je saslušano 66 svjedoka, a 63 su govorila o događaju u Berku i ni jedan svjedok nije uopće spomenuo da bi optuženi Perić ulazio u dvorište Mijatović Pere i Pavković Janka, te da je uzimao stoku, a činjenica je da osim što je uzeo novac od Tadije Mrkonjića nije spomenuto da bi uzima tj. krao nečiju imovinu, i stoga sud nije prihvatio navedeni dio iskaza svjedoka Josipa Balaža.

Svjedok Stjepan Majdaček, nema neposrednih saznanja što se događalo u selu, jer je iz istog izašao 02.09. 1991.godine. Čuo je da je u kući Dragutina Penavića bio logor.

Svjedok Franjo Pančić, nema neposrednih saznanja što se događalo u selu, jer je 02.09. 1991.godine uspio napustiti selo. Čuo je da su njegovu baku Rozaliju Balaž mučili na način da su uz njeno lice stavljali štakora koji ju je grizao po licu. Od Mace Rušnov je čuo da je njegova baka zadnji put viđena kada su je vodili Mišo Perić i Tomo Rušnov.

Svjedokinja Edita Božić nema neposrednih saznanja što se događalo u selu, jer je krajem kolovoza 1991.godine uspjela izaći iz sela. Njen otac Marko Kujundžić ubijen je, a njegovo tijelo pronađeno je u predjelu zv. "Šarviz". Njen djed Marko i stric Marin, vode se kao nestale osobe, jer njihova tijela nisu pronađena.

Svjedok Stipo Garvanović nema neposrednih saznanja što se događalo u selu, jer je uspio 02.09. 1991.godine izaći iz sela. Zna da dan nakon raspuštanja logora mu je ubijen brat Tunica, supruga istog Ljubica Garvanović i Ana Magić.

Svjedok Lucija Penavić nema neposrednih saznanja što se događalo u selu, jer je 30. kolovoza 1991.godine zajedno s kćerkom izašla iz sela. Njen suprug Dragutin nije pronađen, a bio je odveden na ispitivanje u kuću Mate Mitrovića. Od svekra i svekrve, Marije i Petra Penavića čula je da je u njihovoj kući bio formiran logor.

Svjedok Mile Bučan naveo je da se od 1977.godine liječi kao psihički bolesnik. U vrijeme ratnih događaja nije izlazio iz kuće i nema saznanja što se događalo u selu.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Mrkobrada Mileta, jer je isti jasan, logičan i okolnosno uvjerljiv.

Iz iskaza navedenog svjedoka utvrđuje se da nije točno da su mještani srpske nacionalnosti morali prihvatiti oružje i pristupiti TO, već je činjenica da je svaka osoba donosila odluku sama. On je također morao tražiti dozvolu radi izlaska iz sela i tad je vidio da je na propusnici potpis Veselina Rakinića. Naglasio je da je rat proveo u kući i dvorištu i trudio se da ni sa kim ne ulazi u sukobe. Ne zna tko je osnovao logor, a od Mare Tarač i Mare Mitrović čuo je da se nalaze u zatvoru, a da ih preko dana puštaju da idu hraniti stoku.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Veljka Miljenovića, jer je isti jasan, logičan i okolnosno uvjerljiv.

Nedvojbeno je da je navedeni svjedok stalno bio u selu, ali nije htio uzeti oružje, niti uniformu. Svjedok je proveo 17 dana u zatvoru u Jankovcima.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Dragutina Latkovića.

Iz iskaza navedenog svjedoka utvrđuje se da na dan kada je vojska tadašnje „JNA“ ušla u selo njega su iz kuće u Mitrovićevu kuću odveli Kajganić Milan i Mišo Perić. Žarko Kvočka ga je ispitivao, a tukli su ga Martić Petar i osoba po prezimenu Veselinović. Pušten je kući i kasnije ga nisu vodili na ispitivanje, kao ni u logor.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Zlate Latković.

Iz iskaza navedene svjedokinje utvrđuje se da je bila zatočena s ostalim mještanima nesrpske nacionalnosti u kući Dragutina Penavića. U navedeni logor nju i njezinog supruga odveli su optuženi Stevo Perić i Gojko Tepšić. Iz logora je izašla kada je isti bio raspušten. U veljači 1992.godine ubijen je njezin suprug Janko, a ubijen joj je sin Milan, kao i brat Milan Jelenić.

Svjedok Ana Mitrović nema neposrednih saznanja što se događalo u selu, jer je iz sela otišla 30.08. 1991.godine.

Tijelo njenog supruga Stjepana i sina Đure pronađeno je u svibnju 1999.godine u masovnoj grobnici u polju zv. „Šarviz dola“.

Svjedok Zvonko Štibić nema neposrednih saznanja što se događalo u selu jer je 02. rujna 1991.godine uhićen te zatvoren u Orolik, zatim Negoslavce, onda odveden u Srbiju, u Bujanj Potok, i na kraju Begejce. 10.12. 1991.godine je razmijenjen. Nedvojbeno je da su Željko Ore, Marijan Kujundžić, Mato i Ivan Garvanović iz Bujanj potoka vraćeni u Berak, a sva četvorica su ubijena.

Svjedok Anka Marinčić nema neposrednih saznanja što se događalo u selu, jer je dva dana prije pada sela napustila isto. 2003.godine eshumirano je tijelo njezinog supruga Marijana Marinčića, kao i zeta Marina Mitrovića. Za smrt supruga zatražila je naknadu štete.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Marije Kovačević.

Iz iskaza navedene svjedokinje potvrđuje se da je ista bila zatočena prvo u jedno skladište, zatim u jednu kuću, s tim da je u 11. mjesecu prvo otišla kod sestre u Beograd, a kasnije je otišla u Zagreb. Zna da su neki ljudi ubijani, ali ne zna tko ih je ubijao.

Sud je prihvatio iskaz svjedokinje Malčike (Mace) Rušnov, jer je isti jasan, logičan i okolnosno uvjerljiv.

Iz navedenog iskaza utvrđuje se da je navedena svjedokinja prvo bila odvedena u hangar, a zatim u logor koji je bio u kući Dragutina Penavića. Optuženi Perić došao je u kuću navedene svjedokinje i ona je morala ići u logor, a također iz logora ju je vodio na ispitivanje. U podrumu u kom je ispitivana vidjela je tragove krvi po podu i zidovima, kao izmučenog i pretučenog Milana Jelenića. Isti je bio tako pretučen da je bio sav krvav, a oči su mu visile van iz očnih duplji. U navedenom podrumu (Mitrovićevom) bila je dva dana i dvije noći. Mara Krajić joj je ispričala i opisala kako su je tukli optuženi i njegov otac Miloš. Ona je vidjela modrice po tijelu Mare Krajić. Objasnila je da su optuženi i njegov otac tukli Maru Krajić iz razloga jer se nisu podnosili od ranije.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Nikole Brdara, jer je isti jasan, logičan i okolnosno uvjerljiv.

Iz iskaza navedenog svjedoka utvrđuje se da je isti bio zatočen u logoru, u kući Dragutina Penavića. Nesporno je da ga je tukao „Pampur“, a uslijed batina dobio je potres mozga. Čuo je jauke iz pravca Mitrovićeve kuće i zna da su tamo ljudi tučeni, a neki su odvedeni i nisu se više nikada vratili. Na straži između ostalih bio je Stevica kojemu ne zna prezime.

Svjedok Đuro Garvanović nema neposrednih saznanja što se događalo u selu, jer je iz sela uspio pobjeći 02.09. 1991.godine.

Svjedok je čuo da su neki ljudi ubijani, te da je bilo mučenja i zlostavljanja.

Svjedok Milenko Macura ne zna što se događalo u Berku, jer je živio u Oroliku. 1991.godine je bio na straži oko sela sukladno naredbi.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Milana Jelenića, jer je isti jasan, logičan i okolnosno uvjerljiv.

Iz iskaza navedenog svjedoka utvrđuje se da je iz sela izašao 03.10. 1991.godine, a da se do tad skrivao. Dan prije nego što će napustiti selo vidio je da je u selo došao Veselin Šljivančanin. Veselinu Šljivančaninu raport je predao Stevo Gledić, a između ostalih prilikom davanja raporta bio je i optuženi Stevan Perić. Prilikom davanja raporta čuo je da tada u selu ima 200 vojnika, da sutra treba doći još 200 vojnika i da će se onda vršiti pretres i to kuća po kuća, te je stoga i pobjegao. Nedvojbeno je da se ne radi o Milanu Jeleniću koji je bio pretučen u podrumu Mitrovićeve kuće i kome su oči visile van iz očnih duplji, nego samo dvije osobe imaju isto ime i prezime.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Tihomira Garvanovića.

Navedeni svjedok nema neposrednih saznanja što se događalo u selu. Iz posrednih saznanja, tj. od bake i djeda Marije i Petra Penavića čuo je tko je bio u štabu TO, te da je u selu bio osnovan logor, da su ljudi mučeni, zlostavljani i ubijani. Ne samo od bake i djeda i od drugih je čuo da je optuženi Perić bio stražar u logoru.

Svjedok Predrag Karan ne zna što se događalo u selu krajem 1991.godine, jer je u selo došao 18.02. 1992.godine. Došao je u kuću u kojoj su

živjeli njegov otac i majka, a isti su navedenu kuću dobili krajem 1991. godine ili početkom 1992. godine. Naglasio je da ga nije zanimalo što se događalo u selu.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Eve Penavić, jer je isti jasan, logičan i okolnosno uvjerljiv.

Iz iskaza navedene svjedokinje utvrđuje se da ih je optuženi ujutro često postrojao, a misli se na osobe koje su bile zatočene u kući Penavić Pere. Nesporno je da navedena svjedokinja nije vidjela da je optuženi Perić nekoga tukao ili zlostavljao.

Sud je djelomično prihvatio iskaz svjedoka Krstić Gorana, a djelomično nije.

Iz dijela iskaza koji je sud prihvatio, utvrđuje se da je optuženi Perić sa bratom i sestrom bio u kući navedenog svjedoka. Prihvaća se da je optuženi bio do 24. prosinca 1991. godine, a da je došao negdje početkom 07. mjeseca ili krajem 06. mjeseca 1991. godine.

Ne prihvaća se dio iskaza da je optuženi išao dva ili tri puta u Berak i da je tamo boravio svaki put 4-5 dana. Naime, taj dio iskaza dan je u cilju da pruži alibi optuženom ili da umanjuje odgovornost optuženog. Iz iskaza svjedoka Mare Kujundžić, Anđe Rušnov, Tadije Mrkonjića, Mare Martić, Marije Penavić, Petra Penavića, Marije Tarač, Janka Tarača, Jelene Mitrović, Franje Burgera, Elo Tibora, Malčike (Mace) Rušnov, Nikole Brđara, Eve Penavić, Marice Mitrović i Mate Mitrovića nedvojbeno je utvrđeno da je optuženi bio stražar i čuvar u logoru u Penavićevoj kući, s tim da je nesporno da to nije činio svakog dana, jer je optuženi po kazivanju navedenih svjedoka znao ići u Šid, a to je moglo značiti da se vraćao i u Šuljkovac. Osim naprijed navedenih svjedoka neki drugi svjedoci su posredno ukazivali da su čuli da je optuženi bio stražar i čuvar u logoru, kao npr. Ivica Rušnov, Petar Rušnov i Tihomira Garvanovića. Također, nesporno je da je optuženi 02.10. 1991. godine bio u Berku, da je bio prisutan kad je predavan raport Šljivančaninu, te da je neke ljude pratio kada su morali prvo otići u skladište zadruga, a sutra dan je neke pratio u logor koji je bio u Penavićevoj kući. Iz iskaza navedenih svjedoka proizlazi da je optuženi Perić od 02.10. 1991. godine pa sve dok je postojao logor u Penavićevoj kući bio više dana čuvar i stražar u navedenom logoru nego što bi to proizlazilo iz iskaza svjedoka Krstića kada govori koliko je puta i koliko dana optuženi odlazio u Berak iz njegove kuće.

Sud je djelomično prihvatio iskaz svjedoka Predraga Stanojevića, a djelomično nije.

Iz dijela iskaza koji je sud prihvatio utvrđuje se da je navedeni svjedok bio prijatelj s Krstić Goranom i nesporno je da je navedeni svjedok prilikom posjeta Krstić Goranu kod navedenog viđao optuženog Perić Stevana, kao i njegovog mlađeg brata i sestru. Prihvaća se da je optuženi išao u Berak, ali da se i vraćao nazad kod Krstića, a sve dok konačno nije napustio boravište u Krstićevoj kući.

Valja naglasiti da ovaj svjedok čak i više nego Krstić Goran želi zaštititi optuženog i pružiti mu alibi, jer govori da je optuženi jedan ili dva puta išao u Berak, s tim da smatra da je ostajao oko tri dana. Nedvojbeno je da navedeni svjedok kako i sam izjavljuje nije išao svaki dan kod Krstić Gorana i stoga je nelogično i okolnosno neprihvatljivo da navedeni svjedok tvrdi da je optuženi išao manje u Berak nego što je svjedok Krstić ukazivao koliko je optuženi išao u Berak. Svi oni razlozi koji su navedeni iz kojih činjenica tj. iskaza svjedoka je nedvojbeno zaključeno da je

optuženi Perić više vremena boravio u Berku i tada bio stražar i čuvar u logoru koji je bio u Penavićevoj kući vrijede i u ovom slučaju kada sud ne prihvaća dio iskaza svjedoka Stanojevića da je optuženi samo jedan ili dva puta išao u Berak, te da je ostajao oko tri dana, jer je nedvojbeno da je više vremena bio u Berku i stoga se ovaj dio iskaza svjedoka ne prihvaća jer je dan u cilju da optuženi izbjegne kaznenu odgovornost ili da kaznena odgovornost optuženog bude znatno ublažena.

Sud je djelomično prihvatio iskaz svjedoka Predraga Vučetića, a djelomično nije.

Iz dijela iskaza koji je sud prihvatio utvrđuje se da je navedeni svjedok polovicom 1991.godine otišao „u izbjeglištvo“ u selo Šuljkovac i da je tamo bio do polovice 1992.godine. Činjenica je da je i optuženi Perić otišao u isto mjesto, kao i da je navedeni svjedok do zime 1991.godine viđao optuženog u navedenom selu.

Ostali dijelovi iskaza navedenog svjedoka se ne prihvaćaju jer iskaz svjedoka o vremenu kada je viđao Perića u selu Šuljkovac su nejasni, ne određeni i u svojim pojedinim dijelovima proturječni. Naime, navedeni svjedok ukazuje da se sjeća da je u 10. mjesecu 1991.godine viđao optuženog skoro svako veče kad je dolazio s prakse (početak školske godine) da bi kasnije bio nesiguran da li je optuženog Perića češće viđao nakon prakse u 09. ili 10. mjesecu. Imajući u vidu iskaze svjedoka koji su sa sigurnošću ukazivali da su Perića vidjeli 02.10. 1991.godine u Berku i da su ga nakon osnivanja logora vrlo često viđali kao čuvara i stražara u logoru, te da je početak školske godine u 09. mjesecu, logično je i okolnosno uvjerljivo da je navedeni svjedok Perića češće viđao ili kako on kaže skoro svako veče u 09. mjesecu 1991.godine, a ne u 10. mjesecu 1991.godine. Nedvojbeno je činjenica da i sam svjedok je ukazao da se ne sjeća koliko je puta vidio optuženog u 11. mjesecu, a činjenica je da je svjedok vandredno upisao školu u Beogradu i da je ponekad putovao i za Beograd. Slijedom svih tih činjenica iz iskaza navedenog svjedoka utvrđuje se da je optuženi zaista od polovice 1991.godine do zime 1991.godine bio u „izbjeglištvo“ u mjestu Šuljkovac, da ga je svjedok viđao u 09., 10. i 11. mjesecu u tom selu, ali je nedvojbeno da ga je u 11. mjesecu ne zna ni sam koliko ga je puta viđao, a već je objašnjeno da nije znao da li ga je više puta viđao u 10. ili 09. mjesecu, te stoga zaključno može se reći da je svjedok optuženog viđao u mjestu Šuljkovac ponekad i u vrijeme kritičnog događaja u Berku, ali je sigurno da navedeni svjedok nije pružio alibi optuženom, jer optuženi i nije proglašen krivim da je svaki dan bio čuvar i stražar u logoru, a i svjedoci koji su teretili optuženog da je bio čuvar i stražar u logoru su ukazivali da je isti odlazio povremeno u Šid (može se prihvatiti da je odlazio u Šuljkovac), ali kada se vraćao bio je još gori.

Sud je osim dijela da mu je oficir JNA rekao da je optuženi Perić bacio bombu na njegovu kuću u svim ostalim dijelovima prihvatio iskaz svjedoka Mate Mitrovića.

Iz prihvaćenog dijela iskaza svjedoka utvrđuje se da je isti bio zatočen prvo u poljoprivrednoj zadruzi, a zatim u kući Petra Penavića. Zna da su ljudi ubijani, ali ne zna tko ih je ubijao. Nesporno je da je optuženi Stevan Perić vršio postrojavanje zatočenika, s tim da on nije morao ići na postrojavanje, kao i da je bio stražar u logoru.

Sud nije prihvatio dio iskaza da je optuženi zajedno s „Fićkom“ i sinom od Nikole Vorkapića bacio bombu na verandu kuće u kojoj je živio navedeni svjedok zajedno sa suprugom, ocem i supruginom majkom. Naime, svjedok uopće to nije spomenuo u prvom svom iskazu, nego tek na glavnoj raspravi. Nadalje, sam svjedok

naglašava da on nije vidio, niti čuo optuženog, već da mu je sljedeći dan kapetan rekao da su bombu bacili trojica koje je naveo. „Fićko“ i naprijed navedeni Vorkapić dolazili su ranije i tražili njegovu ženu, i nakon što se njegova žena žalila kapetanu, isti je stavio stražu pred njihovu kuću. Nedvojbeno je da njegova kuća nije bila osvijetljena i da samo u njegovoj i susjedovoj kući je bilo 12 vojnika, a među njima i taj kapetan. Kamion kod kojeg su se navodno skrivala naprijed navedena trojica je bio ispred samog ulaza u dvorište njegove kuće. Nadalje, nesporno je da u njegovoj i susjedovoj kući je bilo 12 vojnika, da je pred njegovom kućom trebao biti stražar, da on nije niti vidio, niti čuo bilo kakav razgovor, a to nisu mogli čuti ni vojnici, jer su bili još dalje u njegovoj kući. Prihvatljivo je, logično i okolnosno uvjerljivo da su pojedini svjedoci na glavnoj raspravi prvi put ukazivali da je optuženi bio čuvar i stražar u logoru, a da to nisu isticali u istrazi, jer istraga je vođena protiv 53 osobe i razumljivo je da neko ne spomene čin stražarenja i čuvanja, već da govori o svom zlostavljanju i maltretiranju koje je bilo teže, ali nije razumljivo da svjedok prvi put spomene bacanje bombe tek na glavnoj raspravi jer je bacanje bombe najteži čin i zlodjelo koje je pretrpio optuženi sve dok nije napustio Berak, čak što više zbog bacanja bombe kako sam naglašava je i napustio Berak, te je stoga logično da bi navedeni svjedok odmah u istrazi rekao tko je bacio bombu da je to znao. Svjedok Marica Mitrović, supruga navedenog svjedoka sasvim drugačije prikazuje bacanje bombe od navedenog svjedoka. Na temelju činjenice što Mato i Marica Mitrović bacanje bombe sa svim suprotno opisali, kao i iz naprijed navedenih razloga, taj dio iskaza oba svjedoka nije prihvaćen. Valja ukazati i na činjenicu da je optužba na teret optuženom stavila da je bombu bacio 16. lipnja 1992. godine, a nesporno je da su 17. svibnja 1992. godine Mato i Marica Mitrović bili protjerani iz Berka. Također je činjenica da je optuženi otišao služiti vojni rok 08.06. 1992. godine.

Sud je prihvatio iskaz svjedokinje Marice Mitrović u svim dijelovima osim u dijelu kad govori da je optuženi bacio bombu na njenu i suprugovu kuću.

Iz dijela iskaza koji je prihvaćen nedvojbeno se utvrđuje da je optuženi bio stražar u logoru u Penavićevoj kući i da je postrojavao zatočenike. Nadalje, nedvojbeno je da je optuženi tukao svjedokinju, jer je to istaknula i u svom prvom iskazu (tri puta davala iskaz), s tim što uopće nije ukazala na koji ju je način tukao (u istrazi). Sa sigurnošću je utvrđeno da je optuženi svjedokinju tukao između 19. i 22.10. 1991.godine i to kada je ista bila dovedena u kuću gdje je bila njena svekrva. Optuženi ju je udario u predio usta, s tim da je izgubila nekoliko zubi. Također, prihvaća se da ju je u 10. mjesecu 1991.godine optuženi gurnuo niz stepenice i da je tad uslijed tog što je bila gurnuta pala i ozlijedila koljeno desne noge i izgubila dio hrskavice. Taj dio se prihvaća, jer je svjedokinja u istrazi odmah govorila da je optuženi tukao, a okolnosno uvjerljivo, vrlo jasno i decidirano je objasnila, da ju je optuženi udario u predio usta i da je tad izgubila nekoliko zubi, a to je bilo zbog iznuđivanja priznanja, jer je njena svekrva već ranije određene činjenice priznala, s tim da iste nisu bile istinite. Valja ukazati da je svjedokinja vrlo jasno i okolnosno uvjerljivo prikazala da jednom prilikom je imala dojam da dolazi optuženi Perić, te kako je od istog imala veliki strah, zapela je i pala, i tad joj je bure s vodom palo na nogu i tad joj je ozlijeđena lijeva noga. Nedvojbeno je da svjedokinja nije uopće vidjela optuženog prije nego što će pasti i biti ozlijeđena od bureta i sigurno je da je ozlijeđeni tom prilikom nije gurnuo, nije ga čak ni čula i stoga sud nije oglasio krivim optuženog i za radnju kad je oštećenoj ozlijeđena lijeva noga, jer razlozi uslijed kojih je oštećenoj ozlijeđena lijeva noga nisu u uzročno posljedičnoj vezi s radnjama i ponašanjem optuženog. Optuženi ništa nije poduzeo kad je oštećena pala i stoga

optuženi ne može odgovarati za ozljedu koju je oštećena dobila tom prigodom, jer je ozljeda nastupila uslijed činjenice da je svjedokinja zapela i pala, a samo je imala dojam da dolazi optuženi. Nadalje, iz iskaza navedene svjedokinje nesporno je da je optuženi gurnuo Milana Jelenića niz stepenice i da je isti pao (iskaz od 24. siječnja 2007. godine). Međutim, svjedokinja je u iskazu od 18. lipnja 2003.godine naglasila da kada je donosila hranu zatočenicima koji su bili u podrumu njene kuće da je vidjela pretučene ljude, a sjeća se Milana Jelenića kojem su izbili jedno oko, a krv mu je curila po prsima. Također, svjedok „Maca“ Rušnov je vidjela u podrumu krvavog i pretučenog Milana Jelenića i istom je zbog toga što je pretučen „visilo oko iz očne duplje“. Iz iskaza Mace Rušnov i iskaza Marice Mitrović od 18. lipnja 2003.godine nesporno je da Milan Jelenić nije izgubio oko uslijed činjenice što ga je optuženi gurnuo niz stepenice, već uslijed činjenice da je u podrumu kuće Mate Mitrovića bio pretučen od zasad nepoznatih osoba i da mu je uslijed batina oko „visilo iz očnih duplji“. Sukladno naprijed navedenim i utvrđenim činjenicama optuženi nije ni oglašen krivim da je Milan Jelenić izgubio oko uslijed što ga je optuženi gurnuo niz stepenice.

Sud nije prihvatio dio iskaza u kojem svjedokinja govori da je optuženi bacio bombu na kuću u kojoj je živjela sa ukućanima. Svjedokinja je odmah u istrazi (list spisa 71-75) rekla da je optuženi bacio bombu u prozor kuće, s tim da nije uopće objasnila pobliže kako je to vidjela, da li je bio sam i slično. Na glavnoj raspravi svjedokinja tvrdi da noć prije nego što će napustiti Berak je vidjela kad su u dvorište kuće ušli optuženi Perić i „Fićko“ i čula je Perića kako govori da ih treba sve pobiti i da je zatim odmah bačena bomba u prostoriju gdje se nalazila ona, njen suprug, njena mama i suprugov tata. Bomba je pogodila dovratnik, pala je u verandu, a čula se eksplozija. U produžetku njihove kuće bila je vojska i nakon eksplozije bombe čula je optuženog Perića kako govori da ih treba doklati, ali od eksplozije su se uplašili vojnici, izašli su van i počeli pucati, te su stoga optuženi Perić i „Fićko“ pobjegli. Naglasila je da je „Fićko“ mucao, tako da je po tom raspoznavala tko što govori. Objasnila je da je bilo svjetlo od vojske u dvorištu i da se tako dobro vidjelo, da su se mogle kupiti igle. Sa sigurnošću je tvrdila da sve to što govori o bombi je vidio i njen suprug Mato. Navedeni dio iskaza ne prihvaća se baš iz razloga jer njen suprug Mato (kasnije svjedočio) sasvim suprotno govorio o bitnim činjenicama u svezi bombe od navedene svjedokinje (supruge). Naime, Mato tvrdi da je bio mrak, da uopće nije čuo optuženog, a kamoli vidio istog, kao i druge osobe. Nadalje, Mato je tvrdio da mu je kapetan sutra dan rekao koje su osobe navodno bacile bombu, a da su se iste krile iza kamiona koji je bio van dvorišta. Nesporno je da Mato nije opće čuo, a kamoli raspoznavao po glasovima optuženog i druge osobe, a što je tvrdila njegova supruga. Zaključno, iz razloga što navedena dva svjedoka sasvim suprotno prikazuju događaj, a čak što više svjedokinja Marica Mitrović u istrazi je rekla da je bomba bačena u prozor, sud nije prihvatio taj dio iskaza svjedoka Marice i Mate Mitrović i stoga za bacanje bombe nije oglasio krivim optuženog.

Sud je prihvatio sadržaj zapisnika sekcije 101/98. (list spisa 118-119), 91/98. (list spisa 120-121) i 90/98. (list spisa 122-123) i zapisnika o izvršenoj ekshumaciji od 23.-26. ožujka 1993.godine (list spisa 182-195).

Iz navedenih zapisnika utvrđuje se da je vršena ekshumacija ljudskih posmrtnih ostataka u mjestu Berak. Ekshumacija je vršena na više lokacija. Identitet pojedinih posmrtnih ostataka je utvrđen, kao npr. Ivica Potočkog i da se radi o nasilnom karakteru smrti, identitet Marije Manjoš gdje se također radi o nasilnom karakteru smrti i identitet Anke Čučić, a također se radi o nasilnom karakteru smrti.

Za posmrtno ostatak tijela koji su pronađeni pored groba Mate Juratovca pretpostavlja se da se radi o pok.Nadi Juratovac, dok na katoličkom groblju lokacija 8 posmrtni ostaci koji su pronađeni utvrđuje se da se radi o Jozi Mrkonjiću. Također, je utvrđen identitet posmrtnih ostataka Tomislava Gvozdanića i Ivice Potočkog. Identitet pojedinih posmrtnih ostataka nije utvrđen.

Sud je prihvatio sadržaj zapisnika od 27. svibnja 1999.godine (list spisa 196-201).

Iz navedenog zapisnika utvrđuje se da u polju između Berka i Negoslavaca zvanog „Šarviz dola“ su pronađeni ostaci 16 tijela i hrpa kostiju koja je bila udaljena od naprijed navedenih tijela. Uz navedena tijela kod nekih je pronađena osobna karta npr. Jozo Križan, Zlatko Mitrović, Mile Ivančić, kod nekih vozačka dozvola ili neka druga iskaznica. Također je za pojedine posmrtno ostatke ukazano da se radi o Mati Garvanoviću i Tomi Jeliniću.

Sud je prihvatio sadržaj zapisnika od 26. svibnja 1999.godine, 01. lipnja 1999., 03. lipnja 1999. i 04. lipnja 1999.godine (list spisa 202-206).

Iz navedenog zapisnika utvrđuje se da u bunaru u selu Berak, Orolička 52 pronađeni su posmrtni ostaci tri tijela. Za dva tijela je ukazano da se radi o Tunici i Ljubici Garvanović, a jedno tijelo u tom trenutku nije bilo identificirano.

Iz potvrde Ministarstva obrane od 15.12. 1992.godine utvrđuje se da su Petar Penavić i Marija Penavić ostali u selu Berak od 02.10. 1991. do 12.12. 1991.godine.

Sud je prihvatio sadržinu dokumenata, tj. spiskova (list spisa 137-138, 142-145, 582-583, 585-588, 589-593).

Iz sadržine navedenih spiskova utvrđuje se da je optuženi bio zadužen s automatskom puškom i da je u jedinicama TO Berak učestvovao od 20.05. 1991.godine do 15.12. 1991.godine. Spisak iz kojeg se utvrđuje da je optuženi pod rednim brojem 41., a kao učesnik rata u jedinicama TO Berak je ovjeren pečatom štaba TO Berak, potpisan od komandanta štaba TO Eror Gojka.

Nadalje, iz spiska (list spisa 594-595) utvrđuje se da optuženi nije bio na spisku dobrovoljaca.

Također, iz spiska vojnih obveznika MZ Berak od 25.04. 1992.godine utvrđuje se da je optuženi bio u navedeno vrijeme vojni obveznik. Iz informativnih podataka za MZ Berak nedvojbeno je da je 570 stanovnika Hrvata iseljeno, da je postojala komisija za naseljavanje, da je 240 stanovnika doseljeno, a da je doseljenicima kao i starosjediocima dijeljena zemlja.

Iz spiska osoba koje su radile pri TO Berak utvrđuje se da je optuženi za 01. i 02. mjesec 1992.godine dobivao osobni dohodak.

Iz potvrda štaba TO Berak također se potvrđuje da je optuženi bio vojnik samostalnog voda TO Berak.

Iz spiska od 14.04. 1992.godine štaba TO Berak nedvojbeno je da je praviljen spisak lica koja nisu poželjna da ostanu na području (podrazumijeva se) sela Berak.

Iz pismena Vojne pošte Zemun utvrđuje se da za neke osobe je traženo da budu otpuštene iz jedinice i da nastave služenje u novoformiranoj jedinici TO Berak.

Iz dopisa „Opštinskog“ štaba TO Vukovar, štabu TO Berak utvrđuje se da je štab TO Berak dobivao upute od štaba TO Vukovar kako postupati u pojedinim slučajevima.

Iz „uverenja vojnog odseka“ Sremska Mitrovica utvrđuje se da je optuženi služio vojni rok u vremenu od 08.06. 1992.godine do 24.04. 1993.godine.

Iz naprijed navedenih pismena sa sigurnošću je utvrđeno da je optuženi u 1992.godini bio pripadnik TO Berak. Također, iz jednog dokumenta je utvrđeno da je učestvovao od 20.05. 1991.godine do 15.12. 1991.godine u jedinicama TO Berak. Navedenu činjenicu valja promatrati u kontekstu da je optuženi s djecom iz sela Berak otišao „u izbjeglištvo“ i logično je zaključiti da optuženi nije učestvovao u jedinicama TO Berak od 20.05. 1991. godine, već je učestvovao od 02.10. 1991. godine. Činjenica je da je optuženi i nakon 15.12. 1991. godine učestvovao u jedinicama TO Berak, a što se navodi u drugim dokumentima. Zaključno, u navedenom dokumentu je općenito za 123 osobe navedeno da su učestvovali u jedinicama TO Berak od 20.05. 1991. godine do 15.12. 1991. godine i logično je da je taj dokument pokrивao učešće u jedinicama TO Berak u tom jednom prvom periodu, jer je činjenica da je logor raspušten 13.12. 1991. godine. Također, nije od bitnog utjecaja da li je optuženi bio između 02.10. 1991.godine i kraja 12. mjeseca 1991.godine pripadnik TO tj. optuženi ne bi odgovarao za činjenicu da je bio samo pripadnik TO-a.

Sud je iz obrane optuženog prihvatio samo dio da je on u ljeto 1991.godine imao 16 godina i da je s ostalom djecom iz Berka otišao u mjesto Šuljkovac.

Osim naprijed navedenog dijela obrane optuženog, svi drugi dijelovi obrane se ne prihvaćaju jer su dati u cilju izbjegavanja kaznene odgovornosti, i sasvim su suprotni iskazima svjedoka: Mare Kujundžić, Anđe Rušnov, Tadije Mrkonjića, Mare Martić, Marije Penavić, Petra Penavića, Marije Tarač, Janka Tarača, Jelene Mitrović, Franje Burgera, Elo Tibora, Malčike (Mace) Rušnov, Nikole Brdara, Eve Penavić, Marice Mitrović i Mate Mitrovića koji su prihvaćeni. Ne prihvaća da je samo dva puta dolazio u Berak u periodu od 02.10. 1991.godine, a do kraja 1991.godine jer je više vremena provodio u Berku, a što je već obrazloženo prilikom ocjene iskaza svjedoka Krstića, Stanojevića i Vučetića. Optuženi je poricao da je uopće u 1991.godini imao oružje i uniformu, kao i da je ulazio u dvorište kuće Petra Penavića gdje je bio logor, kao i u kuću Mate Mitrovića gdje je bio zatvor, a kamoli da je bio čuvar i stražar u logoru. Međutim, iz iskaza svjedoka: Mare Kujundžić, Anđe Rušnov, Tadije Mrkonjića, Mare Martić, Marije Penavić, Petra Penavića, Marije Tarač, Janka Tarača, Jelene Mitrović, Franje Burgera, Elo Tibora, Malčike (Mace) Rušnov, Nikole Brdara, Eve Penavić, Marice Mitrović i Mate Mitrovića koji su prihvaćeni, nedvojbeno se utvrđuje da je optuženi 02.10. 1991.godine u uniformi i s

oružjem bio u jedinici prilikom predavanja raporta majoru Šljivančaninu, da je praktično uvijek imao oružje, a uniforme je mijenjao, kao i da je bio čuvar i stražar u logoru, te da je zatvorenike postrojivao skoro svako jutro, da je pucao i prijetio da će ih pobiti. Optuženi je bio zadužen s oružjem i u 1991. godini i bio je pripadnik jedinice TO Berak što se utvrđuje iz pismenih dokumenata koji su ovjereni pečatom Štaba TO Berak i potpisom komadanta TO Berak. Nadalje, optuženi je negirao da je tukao Marina Mitorivća, Maru Krajić i Maricu Mitrović, te da je uzeo novac od Tadije Mrkonjića. Također, naprijed navedene činjenice nesporno su utvrđene iz iskaza oštećenih Marice Mitrović, Mare Krajić, Tadije Mrkonjića, Franje Burgera i dr. (obrazloženo kod iskaza svakog svjedoka). Valja ukazati na činjenicu da je optuženi ponekad bio dobar prema zatočenicima, npr. dao je jesti jabuke zatočenicima koje je nabrao Mato Mitrović, a koje je Marija Penavić htjela poslati svojoj unuci u Zagreb.

Preciziranom optužnicom ŽDO-a od 19. studenoga 2007.godine optuženom je stavljeno na teret da je krivično djelo počinio u razdoblju od 02. rujna 1991.godine do kraja 1992.godine. Valja ukazati da optužbom nije konkretizirana niti jedna radnja koju je optuženi poduzimao u periodu od 02. rujna do 02. listopada 1991.godine. Također, u odnosu na period nakon raspuštanja logora, tj. nakon 13.12. 1991.godine optuženi je optužnicom terećen konkretno samo za radnju da je noću 16. lipnja 1992.godine, oko 02,00 sata zajedno s Draganom Vorkapićem i pok.Milom Šijukom zv."Fičko" bacio ručnu bombu na verandu kuće Mate Mitrovića dok se isti nalazio s članovima obitelji u kući. Ranije je obrazloženo zašto nije prihvaćeno da je optuženi bacio bombu na verandu kuće Mate Mitrovića 16. lipnja 1992.godine. Sukladno navedenom, a vodeći računa da je s druge strane nesporno utvrđeno da je optuženi radnje za koje je oglašen krivim poduzimao u vrijeme postojanja logora, tj. u razdoblju od 02. listopada 1991.godine pa do 13. prosinca 1991.godine valjalo je sukladno utvrđenom činjeničnom stanju precizirati vrijeme počinjenja djela za navedeni period, konkretno od 02.10. 1991.godine do 13.12. 1991.godine. Na činjenicu da je selo Berak 02. rujna 1991.godine okupirano od strane tzv. JNA i paravojnih postrojbi ukazivali su svi svjedoci koji su bili kasnije zatočeni u logoru, kao i oni koji su živjeli u Berku do dana napada na selo (koji o tome govore). Također, nesporna je činjenica da je Berak mjesto s većinskim Hrvatskim stanovništvom. Štab TO kao organ mjesne vlasti osnovan je prije napada na selo, a u svakom slučaju prije 02. listopada 1991.godine, što se utvrđuje iz iskaza svjedoka kao i pismenih dokumenata (nesporno da je potpisom komadanta štaba TO i pečatom ovjereni učešće osoba u jedinicama TO Berak za period od 20.05. 1991.godine do 15.12. 1991.godine). Većina civila koja je odvedena u logor u kući Marije i Petra Penavića i to nesrpsko stanovništvo, tj. uglavnom civili hrvatske nacionalnosti prvo su odvedeni u hale Poljoprivrednog kombinata VUPIK-a u selu Berak, a zatim za dan-dva u naprijed navedeni logor. Činjenica je da je odvedeno najmanje 100 civila. Pojedini svjedoci ukazuju da se radilo o 102, neki o 106, neki čak do 120, a kako svi ističu da je bilo preko 100 civila naznačeno je da je odvedeno najmanje 100 civila. Sam logor postojao je od 02. listopada 1991.godine, pa do 13. prosinca 1991.godine, kada je raspušten. Optuženi je zajedno s Gojkom Tepšićem odveo Zlatu i Janka Latković u navedeni logor na što ukazuje svjedok Zlata Latković. Također nesporno je da je optuženi odvodio zatvorenike iz logora u podrum susjedne kuće Mate Mitrovića na što je ukazivalo više svjedoka, npr.Franjo Burger, Jelena Mitrović i Marica Mitrović.

Optuženi je optužbom terećen da je, kao stražar u logoru, zajedno s okr.Gojkom Erorom, okr.Veselinom Rakinićem, kao komadantima tzv. Štaba teritorijalne obrane, okr. Đorđem Vuletićem, okr. Žarkom Kvočkom, okr.Milanom

Veselinovićem, kao članovima navedenog štaba, okr. Milanom Rušnovom, okr. Pavlom Rušnovom, okr. Milošom Perićem, kao stražarima u logoru, okr. Mihajlom Erorom, okr. Milanom Grublješićem, okr. Željkom Grublješićem, okr. Draganom Erorom, okr. Miloradom Momićem, okr. Đurom Krošnjarom, okr. Stevanom Vučetićem, okr. Milanom Kneževićem, okr. Milosavom Jovanovićem, okr. Rankom Mirilovićem, okr. Žarkom Kajganićem, okr. Gojkom Tepšićem, okr. Željkom Erorom, okr. Nikolom Erorom, okr. Mirkom Vorkapićem, okr. Ilijom Čučkovićem, okr. Milošom Vorkapićem, okr. Stevanom Čučkovićem, okr. Stevanom Gledićem, okr. Milanom Krošnjarom, okr. Draganom Tepšićem, okr. Mirkom Čandžijom, okr. Draganom Kvočkom i pok. Milom Gledićem, Đurom Dejanovićem, Nikolom Gvojićem, Milom Šijukom, Perom Bučanom i Milanom Tepšićem, kao pripadnicima tzv. Teritorijalne obrane, u zajedničkom cilju da preostalo civilno stanovništvo nesrpske narodnosti natjeraju na napuštanje sela i područje Berka učine srpskim etničkim područjem, protivno odredbama iz čl.3.,27.,30.,32.,33. i 35. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949.godine, te čl.53. st.2. Dopunskog protokola uz ovu konvenciju (protokol I.) i čl.4. st.2.a.,e. i g., čl.5. st.1. b. i e., st.2.e. i st.3. Dopunskog protokola uz ovu konvenciju (protokol II.), dio nesrpskog stanovništva od oko 120 civila, koji su ostali u selu, zatvorili ih u halama Poljoprivrednog kombinata VUPIK-a u selu i potom odveli u za to predviđeni i osnovani logor u kućama Marice i Petra Penavića i Mate Mitrovića, te sudjelovali u provođenju svih aktivnosti kojima je cjelokupno civilno stanovništvo izvrgnuto sustavnom, psihičkom i fizičkom zlostavljanju, pa sve do usmrćenja nekih od njih, na način da je zajedno s navedenim osobama ili osobno: prijetio da će ih ubiti jednim rafalom iz oružja, čestim pucanjem iznad glava zatvorenika psihički ih zlostavljao, dovodio zatvorenike u logor i odvodio na ispitivanje u podrum kuće Mate Mitrovića i tu ih tukao, prisiljavao ih da svakodnevno idu iz logora gladni hraniti stoku svojih mještana, u logoru tukao zatvorenike, te nakon zatvaranja logora 13. prosinca 1991.godine u više navrata sudjelovao s ostalima u noćnom pucanju iz oružja po kućama Hrvata i njihovim gospodarskim objektima i tjeranju mještana da napuste svoje kuće, tako da je radi ostvarenja gore navedenih ciljeva zajedno s ostalim okrivljenicima ili sam učinio slijedeće, a tada se pojedinačno po alinejama navodi što se stavlja na teret optuženom (u nastavku će biti obrazložena svaka alineja zasebno). Nakon navođenja po alinejama naglašava se da je činjenjem opisanih radnji doveo do toga da su dvije osobe ubijene, i to: Milan Jelenić i Marin Mitrović, jednoj osobi se gubi svaki trag, i to Slavku Mitroviću, pretukao dvije osobe, i to Maru Kraljić i Maricu Mitrović, uzeo putovnicu i novac od Tadije Mrkonjića, pucao iz raznog oružja po kućama Hrvata i to: po kući Vladimira Mitrovića i Marijana Kujundžića, te bacio bombu na verandu kuće Mate Mitrovića, tako da su zbog svih opisanih zlostavljanja gotovo sve hrvatske obitelji morale napustiti svoje kuće i imanja i prijeći na slobodni dio Republike Hrvatske. Optuženi je optužbom terećen da je postupao kao suizvršitelj sa svim drugim optuženicima. Naprijed su navedeni iskazi svih svjedoka i činjenica je da nijedan svjedok u svom iskazu nije naveo da je optuženi sudjelovao u radnji izvršenja s drugim optuženicima u smislu prethodnog dogovora i u zajedničkom cilju. Naprotiv, iz iskaza svih svjedoka proizlazi da je optuženi prilikom obavljanja stražarske dužnosti činio određene radnje kako je to i naznačeno u izreci presude. Valja naglasiti da je optuženi 02. listopada 1991.godine imao 16 godina, 08. mjeseci i 10 dana, a nesporno je da je prije toga s drugom djecom bio u Šuljkovcu, Republika Srbija. Optuženi nije bio član štaba TO-a, a također nema niti jednog dokaza da je učestvovao u organiziranju priprema za osnivanje logora. Optuženi je došao u selo 02.10. 1991.godine preuzeo oružje i uniformu, i bio u jedinici koja je

02.10. 1991.godine predavala raport majoru Šljivančaninu. Nadalje, nema niti jednog dokaza, pa čak ni indicije da je optuženi nakon osnivanja logora kasnije postupao kao su izvršitelj zajedno i u zajedničkom cilju s drugim okrivljenicima, već naprotiv, nesporno je da je optuženi kao stražar u logoru ponekad bio dobar prema zatočenicima, dok im je nekad prijetio, zlostavljao, pucao iznad njihovih glava, ali to je činio bez ranijeg dogovora s drugim okrivljenicima, i sigurno ne u zajedničkom cilju, već iz svojih osobnih razloga, na primjer, iz razloga što mu je tog dana prijatelj poginuo („Pampur“). Nedvojbeno je da je optuženi novac od Tadije Mrkonjića uzeo kad je došao u kuću istog bez prisutnosti ikog drugog osim njih dvojice, te je stoga logično i okolnosno prihvatljivo da za to nikome nije ni rekao, a ne da je to bilo u nekom zajedničkom cilju ili da se radilo o obavljanju neke zajedničke radnje. Optuženi je zajedno s ocem tukao Maru Krajić iz razloga jer se od ranije nisu podnosili, tj. bili su u zavadi s osobom koju su tukli, a ne radi se da su je tukli po prethodnom dogovoru s ostalim okrivljenicima i u zajedničkom cilju s ostalim okrivljenicima. Zaključno, ni za jednu radnju koju je optuženi poduzeo, i za koju je oglašen krivim nema niti jednog dokaza da je to bilo po prethodnom dogovoru s drugim optuženicima, zajedno s njima, ili u zajedničkom cilju. Valja naglasiti da u samoj optužbi ima ponavljanja na više mjesta, kao na primjer pretukao dvije osobe Maru Krajić i Maricu Mitrović (prethodno navedeno u posebnoj alineji), uzimanje novca od Tadije Mrkonjića, bacanje bombe na verandu Mate Mitrovića (prethodno navedeno u posebnoj alineji). U pogledu navoda optužbe da uslijed radnji optuženog su ubijeni Milan Jelenić i Marin Mitrović zaista se ne može ni iz same optužbe vidjeti kojim to radnjama je optuženi doveo do toga da su ubijeni Milan Jelenić i Marin Mitrović. Naime, ni sama optužba ni u jednom trenutku ne navodi što je to optuženi poduzeo uslijed čega bi bili ubijeni Milane Jelenić i Marin Mitrović, a sigurno je da nema ni jednog dokaza u tom smjeru. Također, sigurno je da hrvatske obitelji nisu morale napustiti svoje kuće i imanja zbog radnji optuženog, jer optuženi je pojedine osobe tukao, i prijetio zatočenicima logora, ali nema niti jednog dokaza da je optuženi poduzimao bilo kakve radnje uslijed kojih bih mještani hrvatske nacionalnosti morali napustiti Berak.

U pogledu prve alineje optužbe u kojoj se navodi: „Tijekom postojanja logora u više navrata kao stražar s okr.Pavlom Rušnovom odvodio zatvorenike u podrum susjedne kuće Mate Mitrović, kojom prilikom je navedene ispitivao okr.Žarko Kvočka, a on i okr.Pavle Rušnov tukli“, valja naglasiti da je nesporna činjenica da je Žarko Kvočka vršio ispitivanja u podrumu kuće Mate Mitrovića i da je optuženi odvodio zatvorenike u taj podrum. Nesporno je da je optuženi odvodio zatvorenike iz logora u podrum susjedne kuće Mate Mitrovića, što je sud naveo u uvodnom dijelu tj. prije nego što je precizirano da je optuženi kao stražar postupao protivno odredbama čl.3.,27., 32. i 33. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949.godine, te članka 4. stavak 2a, e. i g.; članka 5. stavak 2e. i stavka 3. Dopunskog protokola uz ovu Konvenciju (Protokol II). Optužba je na teret stavila optuženom da su on i okrivljeni Pavle Rušnov tukli zatvorenike, ne navodeći koga su tukli, tako da je takav opis optužbe manjkav i nije se mogao ispitati. Da bi netko odgovarao zato što je nekoga tukao moraju se navesti podaci te osobe koja je tučena, ako se ne zna ime, barem nadimak ili neki drugi podatak iz kojeg bi se moglo nesporno utvrditi tko je „to tučen“.

U pogledu optužbe da je gurnuo Milana Jelenića niz stepenice koje vode u podrum kojom prilikom je isti izgubio jedno oko, nakon čega je odveden iz podruma i ubijen, valja naglasiti da je činjenica da je optuženi gurnuo Milana Jelenića nuz navedene stepenice. Svjedokinja Marica Mitrović u iskazu od 24. siječnja

2007.godine navela je, kako je vidjela da je optuženi Milana Jelenića gurnuo niz stepenice koje su vodile u podrum i da je Milan pao. Međutim, svjedokinja je u iskazu od 18. lipnja 2003.godine naglasila da kada je donosila hranu zatočenicima koji su bili u podrumu njene kuće da je vidjela pretučene ljude, a sjeća se Milana Jelenića kojem su izbili jedno oko, a krv mu je curila po prsima. Također, svjedok „Maca“ Rušnov je vidjela u podrumu krvavog i pretučenog Milana Jelenića i istom je zbog toga što je pretučen „visilo oko iz očne duplje“. Iz iskaza Mace Rušnov i iskaza Marice Mitrović od 18. lipnja 2003.godine nesporno je da Milan Jelenić nije izgubio oko uslijed činjenice što ga je optuženi gurnuo niz stepenice, već uslijed činjenice da je u podrumu kuće Mate Mitrovića bio pretučen od zasad nepoznatih osoba i da mu je uslijed batina oko „visilo iz očnih duplji“. Sukladno naprijed navedenim i utvrđenim činjenicama optuženi nije ni oglašen krivim da je Milan Jelenić izgubio oko uslijed što ga je optuženi gurnuo niz stepenice. Nesporna je činjenica da je Milan Jelenić odveden i ubijen, ali ni iz same optužbe se ne vidi na koji način bi u tome učestvovao optuženi, a sigurno je da nema niti jednog dokaza, pa čak ni indicije da je optuženi u bilo kakvoj vezi s činjenicom da je Milan Jelenić odveden i kasnije ubijen.

U pogledu optužbe da je točno neutvrđenog dana u jesen 1991.godine, u logoru, teško pretukao Marina Mitrovića, tako da je bio sav krvav po tijelu, nakon čega je odveden iz logora i ubijen, valja ponovno naglasiti da čak ni sama optužba ni u jednom svom dijelu ne ukazuje kakve veze bi optuženi imao s činjenicom da je Marin Mitrović odveden iz logora (koja je nesporna) i ubijen. Nesporno je, da nema ni jednog dokaza, pa čak ni indicije da je optuženi imao bilo kakve veze sa odvođenjem iz logora Marina Mitrovića i ubijanjem istog, te je stoga navedene optužbe trebalo izostaviti prilikom proglašenja krivim optuženog za činjenicu da je tukao Marina Mitrovića. Iz iskaza svjedoka Franje Burgera utvrđuje se da je optuženi tukao Marina Mitrovića. Marin Mitrović je dva puta svjedoku Burgeru ispričao da ga je tukao optuženi. Marin Mitrović je svjedoku pričao da ga je tukao optuženi u trenutku dok su na nosilima nosili Maricu Mitrović, a kako ih je pratio optuženi Perić razumljivo je da Marin Mitrović uslijed straha da optuženi ne bi čuo nije mogao opisati na koji način ga je optuženi tukao, tj. koliko dugo, po kojim dijelovima tijela i slično. Činjenica je da je Marin Mitrović vrlo brzo odveden, a isti je ekshumiran 2003. godine. Nedvojbeno je utvrđeno da je optuženi tukao Marina Mitrovića, ali nije utvrđeno na koji način, kojim sredstvima, koliko dugo i s kakvim ozljedama. Međutim, činjenica je da Marin Mitrović nije imao snage da nosi Maricu Mitrović uslijed posljedica koje je osjećao jer ga je prije toga tukao optuženi, što jasno ukazuje da ga je optuženi „istukao“. Nesporno je da ga je tukao još jednom u ranijem razdoblju. Činjenica je da je sud izostavio riječi „točno neutvrđenog dana u jesen 1991., u logoru, „teško pretukao“ (odnosi se na Marina Mitrovića) iz razloga jer je sud jasno odredio vrijeme počinjenja kaznenog djela, tj. od 02.10. 1991.godine do 13.12. 1991.godine, te stoga nema razloga ponavljati da je to bilo u jesen 1991.godine, a nadalje nema dokaza za optužbu „teško pretukao“, već je nesporna činjenica da je tukao Marina Mitrovića, ali pod okolnostima kako je to naprijed naveo sud.

U pogledu dijela optužbe: „točno neutvrđenog dana u jesen 1991.godine, odveo Slavka Mitrovića iz njegove kuće da ide hraniti stoku, ali ga nije doveo u logor, nego mu se poslije toga gubi svaki trag“, valja ukazati da je Slavko Mitrović bio u svojoj kući te je nejasno gdje bi optuženi vodio navedenog da ide hraniti stoku. Činjenica je da je optuženi došao desetak-petnaest dana nakon osnivanja logora u kuću Jelene i Slavka Mitrovića i čekao je Slavka da ga odvede iz navedene kuće. Jelena nije gledala, nije izlazila na ulicu i ne zna gdje je optuženi odveo njezinog supruga. Čula je da je bio neki kombi i da se pričalo za naprijed navedeni kombi, a

nedvojbeno je da njezinog supruga nema. Sud nije oglasio krivim optuženog za činjenicu da se Slavku Mitroviću gubi svaki trag zbog postupanja optuženog iz razloga jer nema niti jednog konkretnog dokaza, niti je ijedan svjedok vidio da je optuženi odveo Slavka Mitrovića ili nekog drugog optuženika koji je kasnije ubijen. Naime, nedvojbeno je da je optuženi pratio osobe koje su puštane kući da idu hraniti svoju stoku i da ih je pratio kad su se vraćali u logor. Optuženi je neke osobe puštao da same idu hraniti stoku, kao npr. Tadiju Mrkonjića i Nakića, za koje je vjerovao da će se sami vratiti u logor. Zaključno, optuženi je vodio, tj. pratio osobe iz logora da idu svojim kućama hraniti stoku i pratio ih je nazad kad su se vraćali u logor. Logično je i okolnosno prihvatljivo da je i oštećenog Slavka optuženi čekao iz razloga da ga odvede nazad u logor, jer je optuženi to činio i prema drugim zatočenicima iz logora. Nesporna je činjenica da Slavkova supruga Jelena nije uopće izlazila na ulicu i ne zna gdje je optuženi odveo njezinog supruga što može značiti da ga je odveo u logor, tj. logično je i prihvatljivo da je optuženi oštećenog Slavka, kao i u drugim slučajevima, vratio u logor. Također je logično da je Slavko zajedno s drugima odveden kombijem u nepoznato, ali od drugih osoba, jer ni jedan svjedok niti neki drugi dokaz ne ukazuje da bi optuženi ikoga odvodio iz logora, a da je ta osoba kasnije eshumirana, ili se vodi kao nestala. Sukladno činjenicama da nema nespornog dokaza da je optuženi odveo Slavka Mitrovića i da se uslijed te radnje istom gubi svaki trag sud nije za tu radnju oglasio krivim optuženog.

U pogledu optužbe da je „točno neutvrđenog dana i mjeseca krajem 1991.godine, u logoru, za vrijeme dok je pratio s oružjem Maru Krajić da ide hraniti stoku istu tukao rukama i puškom“ ukazuje se da je sud optuženog oglasio krivim da je optuženi za vrijeme dok je pratio Maru Krajić da ide hraniti stoku, istu tukao, uslijed čega je zadobila modrice po tijelu jer je nesporno utvrđeno da je isti tukao Maru Krajić za vrijeme dok ju je pratio da ide hraniti stoku, a uslijed čega je zadobila modrice po tijelu (vidjela Malčika (Maca) Rušnov), a nema dokaza da ju je tukao puškom. U samoj optužbi se navodi da je Maru Krajić tukao u logoru, a zatim su odmah slijedeće riječi, za vrijeme dok ju je pratio s oružjem da ide hraniti stoku, a jasno je da je Mara Krajić išla hraniti stoku svojoj kući, a to znači van logora.

U pogledu optužbi da je optuženi: 1) točno neutvrđenog dana u razdoblju od 19. listopada do 22. listopada 1991.godine, u dvorištu kuće Marice Mitrović udario ju nogom u križa i gurnuo niz stepenice, zadavši joj na taj način tupe udarce, te ozljede desnog koljena i lijeve noge, uslijed čega ni danas ne može hodati, 2) točno neutvrđenog dana u jesen 1991.godine u logoru udario Maricu Mitrović rukom u predjelu usta i izbio joj više zuba, ukazuje se da je sud optuženog oglasio krivim da je 1) gurnuo Maricu Mitrović uslijed čega je ista pala sa stepenica i ozlijedila koljeno desne noge, izgubila dio hrskavice, tako da i danas ne može „normalno“ hodati, 2) udario Maricu Mitrović, u četvrtoj sobi njene kuće, rukom u predjelu usta i izbio joj par zubi. Sud je oglasio krivim optuženog za navedene radnje jer je nesporno utvrđeno da je isti počinio radnje za koje ga je sud i oglasio krivim. Naglašava se da je optužba precizirala da je optuženi u razdoblju od 19. listopada do 22. listopada 1991. godine u dvorištu kuće Marice Mitrović istu udario nogom u križa i gurnuo je niz stepenice, zadavši joj na taj način tupe udarce te ozljede desnog koljena i lijeve noge tako da uslijed istog ni danas ne može hodati što je sa svim netočno u pogledu preciziranja vremena za navedeni događaj. Naime, svjedokinja Marica Mitrović u svom iskazu od 24. siječnja 2007. godine sa sigurnošću je ukazala da ju je optuženi Perić u periodu između 19. i 22.10. 1991. godine udario u predio usta i da je tad izgubila par zubi. Sukladno navedenom, nesporno je da je u periodu od 19. do 22.10. 1991. godine optuženi udario Maricu Mitrović rukom u predjelu usta i da joj je tad izbio par zubi, s

tim što se to dogodilo u četvrtoj sobi njezine kuće. Iz navedenih razloga sud je izostavio naprijed navedeno precizirano vrijeme za ozljede koljena oštećene Marice Mitrović, s tim da je nesporno da u navedena tri dana je optuženi udario Maricu Mitrović u predio usta i izbio joj par zubi, ali u samom činjeničnom opisu optužbe navedena tri dana su obuhvaćena vremenom koje je sud precizirao da je optuženi počinio kazneno djelo (02. listopada -13. prosinca 1991. godine). Nadalje, optužbom je stavljeno na teret optuženom da je Marica Mitrović zadobila ozljede desnog koljena i lijeve noge, a uslijed čega ne može hodati, kao i da ju je optuženi udario nogom u križa. Valja podsjetiti da je svjedokinja Marica Mitrović davala iskaz tri puta (25. svibnja 1995. godine, 18. lipanj 2003. godine i 24. siječanj 2007. godine), s tim da je u svom prvom iskazu samo naglasila da ju je tukao optuženi Perić ne objašnjavajući pobliže točno kada i na koji način. Nesporno je da je svjedokinja u svojim kasnijim iskazima vrlo detaljno, precizno, logično i okolnosno uvjerljivo ukazala na koji način ju je optuženi tukao. S druge strane ukazala je i koje ozljede je zadobila uslijed velikog straha kojeg je imala od optuženog tj. kad je zapela, pala i na nju palo bure od 150 litara, s tim da se to dogodilo jer je pomislila da prilazi optuženi. Optužba je na teret optuženom stavila da Marica Mitrović uslijed počinjenih radnji optuženog ne može hodati, tako da je sud bio vezan navedenom optužbom, a sukladno nespornom utvrđenom činjeničnom stanju, sud je optuženog oglasio krivim da oštećena Marica Mitrović ne može „normalno“ hodati. Naime, nesporno je da je Marica Mitrović ozlijedila koljeno desne noge i izgubila dio hrskavice zbog činjenice da ju je optuženi gurnuo i da je ona pala sa stepenica, ali isto tako je nesporno da oštećena ipak hoda koristeći se pomagalicama i otežano, tako da je sud ispred riječi: „ne može hodati“, ubacio riječ: „normalno“. Naime, nesporno je utvrđeno da oštećena otežano hoda tj. da ne može „normalno“ hodati. Nesporna je činjenica da je oštećenoj Marici Mitrović još više ozlijeđena lijeva noga, ali to se dogodilo kad je zapela i pala uslijed straha od optuženog i tad je na nju palo jedno bure od 150 litara vode. Međutim, nesporna je činjenica da kad je palo bure i kad joj je ozlijeđena lijeva noga oštećena nije vidjela optuženog, nije ga sa sigurnošću čak ni čula, a kamo li da ju je optuženi gurnuo, već je ona pala uslijed činjenice što joj se učinilo da dolazi optuženi, a kako je imala veliki strah od istog pala je, zatim je palo bure na nju i ozlijeđena joj je lijeva noga. Sud nije optuženog oglasio krivim za ozljedu lijeve noge jer je nesporno da optuženi svojim radnjama nije doprinio tj. optuženi ništa nije učinio što bi moglo biti u svezi sa ozljedom lijeve noge oštećene Marice Mitrović, te stoga za ozljedu lijeve noge Marice Mitrović nije ni oglasen krivim. Također, nema niti jednog dokaza da je optuženi oštećenu Maricu Mitrović udario nogom u križa, te je stoga i taj dio izostavljen prilikom oglašavanja krivim optuženog za ozljede koje je zadobila Marica Mitrović.

U pogledu dijela optužbe: „točno neutvrđenog dana u zimu krajem 1991. godine, nakon postrojavanja zatvorenika u logoru rano ujutro oko 06,00 sati otišao u susjednu kuću Marice Mitrović, dok su oni morali tako postrojani ostati dulje vrijeme na hladnoći i oskudno odjeveni, a dok su bili postrojani iz oružja pucao iznad njihovih glava, prijeteci im da je dovoljan jedan rafal i da će biti gotovi, što je činio i u sobama gdje su oni spavali“, ukazuje se da je sud optuženog oglasio krivim da je: „dok su zatvorenici u logoru bili postrojani najmanje jednom pucao iznad njihovih glava, te jednom u vrijeme kad je u sobi bilo najmanje pet zatvorenica, više puta prijetio da će ih pobiti i da je zato dovoljan jedan rafal.“ Sud je optuženog oglasio krivim kako je naprijed navedeno jer su navedene radnje koje je poduzeo optuženi nesporno utvrđene da ih je počinio. Nesporna je činjenica što je u uvodnom dijelu istaknuto da je optuženi zatvorenike vrlo često postrojavao. Optuženi je prijetio da će ih pobiti tj. da su gotovi i da je zato dovoljan jedan rafal i to više puta na što ukazuju svjedoci

Mara Kujundžić, Anđa Rušnov, Marica Mitrović, Marija Penavić i Marija Tarač. Također nesporno je da je optuženi najmanje jednom pucao iznad glava dok su zatvorenici bili postrojani na što ukazuju svjedoci Anđa Rušnov i Marija Penavić. Također je nesporna činjenica da je jednom pucao iz hodnika, ali iz neposredne blizine dok je u sobi bilo najmanje pet zatvorenica na što ukazuju svjedoci Anđa Rušnov i Marija Tarač.

U pogledu dijela optužbe: „tačno neutvrđenog dana u zimu 1991. godine, u logoru prisilio Petra Penavića i njegovu suprugu Maricu Penavić da moraju stajati u stroju oko 1,45 sati, oskudno odjeveni pri niskoj temperaturi ispod nula stupnjeva, jer su zakasnili na postrojavanje minut ili dvije, dok je Tadiju Mrkonjića ostavio stajati u stroju više od pola sata, iako mu se ovaj žalio da je invalid i da ne može dulje vrijeme stajati“, ukazuje se da je sud optuženog oglasio krivim da je: „prisilio Petra Penavića, njegovu suprugu Mariju Penavić da moraju stajati u stroju oko 1,45 sati, oskudno odjeveni pri niskoj temperaturi (sigurno ispod nula stupnjeva, jer je zemlja bila smrznuta).“ Naime, nesporno je utvrđeno da je optuženi poduzeo radnje za koje ga je sud i oglasio krivim. Iz iskaza Petra Penavića utvrđuje se da je njega i njegovu suprugu Mariju (ne Maricu) Penavić optuženi natjerao da 1,45 sati moraju stajati u stroju oskudno odjeveni pri niskoj temperaturi (sigurno ispod nula stupnjeva, jer je zemlja bila smrznuta). Valja ukazati da iz iskaza svjedokinje Anđe Rušnov, Marice Mitrović, Marije Tarač i Tadije Mrkonjića je nesporno da je optuženi osim što je natjerao Petra i Mariju Penavić da posebno i puno duže oskudno odjeveni moraju stajati u stroju na to natjerao i Anđu Rušnov, Maricu Mitrović, Mariju Tarač, kao i još neku za sada nepoznatu osobu. U pogledu Tadije Mrkonjića valja naglasiti da isti nije iskazao da je optuženi njega posebno tjerao da mora stajati u stroju sam ili još s nekim, jedno duže vrijeme, a da tada nije adekvatno obučen, već je navedeni svjedok istaknuo da je optuženi određenim starijim osobama dozvolio da ne moraju biti postrojavani dok je on morao stajati u stroju dok su bili postrojani. Sud nije oglasio krivim optuženog za Tadiju Mrkonjića jer za činjenicu što su ljudi morali biti postrojavani ne može odgovarati optuženi Perić jer on nije bio ta osoba koja je određivala tko će biti postrojen već naprotiv optuženi Perić oglasen krivim za Petra i Mariju Penavić jer je on isključivo naredio da isti moraju posebno nakon postrojavanja stajati još jedan sat i četrdeset pet minuta i to u situaciji kada su bili oskudno odjeveni, a pri vrlo niskoj temperaturi tj. ispod nule, jer je nesporno da je zemlja bila smrznuta. Valja odmah ukazati da je optuženi oglasen krivim za navedene Petra i Mariju Penavić također imajući u vidu činjenicu da su Petar Penavić i Marija Penavić bili stari ljudi tj. Petar Penavić je imao 75 godina (rođen 1916.), a Marija Penavić 68 godina (rođena 1923.).

U pogledu dijela optužbe: „tačno neutvrđenog dana 1991. godine, oko mjesec dana nakon okupacije sela, u kući Tadije Mrkonjića od njega uzeo njegovu putovnicu, te sav novac koji je imao i to 600 DEM i 1.280 tadašnjih dinara“, ukazuje se da je sud optuženog oglasio krivim da je: „u kući Tadije Mrkonjića, od istog uzeo sav novac koji je isti imao, tačno 600 DEM i 1.280 tadašnjih dinara“. Naime, iz iskaza svjedoka oštećenog Tadije Mrkonjića nedvojbeno je utvrđeno da je optuženi kada je došao u kuću imenovanog iz razloga da bi isti morao ići u logor od istog uzeo sav novac, tj. 600 DEM i 1.280 tadašnjih dinara. Nadalje, nesporno je da se to dogodilo oko mjesec dana nakon osnivanja logora, ali nesporna je činjenica da je to u periodu kako je sud precizirao vrijeme počinjenja kaznenog djela tj. od 02. listopada do 13. prosinca 1991. godine, te sud smatra da nema razloga za svaku radnju posebno navoditi vrijeme kad je to već obuhvaćeno vremenom počinjenja kaznenog djela. Sud je također prilikom oglašavanja krivim optuženog ispustio radnju uzimanja putovnice

jer u pogledu oštećenog Tadije Mrkonjića bit počinjenja kaznenog djela nije uzimanje putovnice, već pljačkanje istog tj. uzimanje cjelokupnog novčanog iznosa koji je isti imao kritične prilike.

Na temelju svega naprijed iznijetog i uslijed naprijed navedenih obrazloženja, konačni zaključak suda je da je optuženi počinio krivično djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl.120. st.1. OKZRH-a, na način činjenično i pravno bliže opisan u izreci presude.

Postupanje optuženika, tj. radnje koje je poduzimao objektivno predstavljaju kršenje pravila međunarodnog prava i to: članka 3., 27., 32. i 33. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949. godine, te članka 4. stavak 2a, e. i g., članka 5. stavak 2e i stavka 3. Dopunskog protokola uz ovu Konvenciju (Protokol II). Naime, optuženi je postupao protivno odredbi članka 3. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949. godine tj. činio je nasilje protiv života i tijela (Marin Mitrović, Mara Krajić i Marica Mitrović). Također je postupao protivno članku 27. naprijed navedene Konvencije tj. zastrašivao je zatvorenike logora i postupao nečovječno prema istima. Nadalje, optuženi je postupao protivno čl.32. naprijed navedene Konvencije, jer je svojim postupanjem nanosio tjelesne patnje zatvorenicima (Marin Mitrović, Mara Krajić i Marica Mitrović, Petar i Marija Penavić). Također je postupao protivno čl.33. naprijed navedene Konvencije, jer je zastrašivao zatvorenike u logoru, a pljačkao je i imovinu, tj. uzeo je sav novac od Tadije Mrkonjića. Optuženi je svojim radnjama kršio pravila, tj. postupao je protivno čl.4. st.2. a.,e. i g., čl.5. st.2.e. i st.3. Dopunskog protokola uz naprijed navedenu konvenciju (Protokol II.). Naime, čl.4. st.2. t.a. naprijed navedenog Dopunskog protokola (II.) zabranjeno je nasilje protiv života, zdravlja ili fizičkog ili mentalnog blagostanja osoba, kao i mučenje ili bilo koji oblik tjelesne kazne, a nesporno je da je optuženi postupao suprotno navedenom, tj. tukao je više osoba (Maricu Mitrović, Maru Krajić, Marina Mitrovića), okrutno postupao prema Petru i Mariji Penavić, kao i prema drugim zatočenicima, a prijetio je da će ubiti zatočenike, pucao iznad njihovih glava tako da je nanosio nasilje protiv njihovog mentalnog blagostanja, a također je povrijedio osobno dostojanstvo zatočenika ponižavao ih je, a što je protivno odredbi čl.4. st.2. t.e. navedenog dopunskog protokola. Također, povrijedio je točku g. naprijed navedenog članka dopunskog protokola, jer je pljačkao, tj. uzeo sav novac od Tadije Mrkonjića. Člankom 5. st.2.e. naprijed navedenog dopunskog protokola zabranjeno je ugrožavanje fizičkog ili mentalnog zdravlja osoba koje su bile zatočene u logoru u Penavićevoj kući te je stoga optuženi postupao protivno navedenoj odredbi. Stavkom 3. navedenog čl.5. dopunskog protokola propisano je da s osobama čija je sloboda na bilo koji način ograničena će se postupati čovječno, a kako je optuženik prema zatočenicima u logoru postupao suprotno navedenom (naprijed obrazloženo) povrijedio je navedenu odredbu dopunskog protokola. Optužba je na teret optuženom stavila da je postupao protivno čl.53. st.2. dopunskog protokola uz Ženevsku konvenciju o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949.godine (Protokol I.), a činjenica je da je navedenim člankom predviđena zaštita kulturnih dobara i mjesta bogoslužja, pa čak što više navedeni članak ima samo jedan stavak te točke a.,b. i c., te stoga je sud izostavio činjenicu da je optuženi postupao protivno navedenoj odredbi, jer sigurno je da optuženi nije učinio ništa protiv zaštićenog kulturnog dobra ili mjesta bogoslužja.

Optuženi je kazneno djelo počinio s umišljajem (direktnim), jer je bio svjestan svoga djela i htio je izvršenje istog. Optuženi je bio svjestan da uzima sav

novac od Tadije Mrkonjića , tj. bio je svjestan da pljačka istog i htio je uzeti sav novac, tj. opljačkao je navedenog i uzeo sav novac za sebe. Nadalje, optuženi je bio svjestan da zastrašuje zatvorenike i htio je da zastraši iste, jer je okretao cijev puškomitraljeza prema istima, a pucao je iznad njihovih glava, svjestan da će ih zastrašiti i s namjerom (htijući) da ih zaplaši. Također, bio je svjestan da nanosi patnje i ozljede tjelesnog integriteta i zdravlja (Marici Mitrović, Mari Krajić, Marinu Mitroviću) i htio je ozlijediti iste, jer ih je tukao. Optuženi je protuzakonito pojedine odveo u logor i bio je svjestan da ih vodi u logor, a čak što više on je stražario i čuvao u logoru i druge zatvorenike više od dva mjeseca. Zaključno, nedvojbeno je da je optuženi bio svjestan svoga djela i htio je izvršenje istog, a naprijed je ukazano da je svojim radnjama kršio pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba i okupacije.

Prilikom odmjeravanja kazne, sud je cijenio sve okolnosti koje utječu da kazna bude manja ili veća (olakotne i otegotne) na strani optuženog.

Kao olakotne okolnosti na strani optuženog sud je cijenio činjenicu da u vrijeme izvršenja kaznenog djela optuženi nije imao niti 17 godina, tj. njegovu mladost, nezrelost i nepromišljenost. Valja naglasiti da su cijenjene okolnosti uz koje je djelo počinjeno, te u tom smislu je cijunjena činjenica da je optuženi u određenim prilikama bio „dobar“ prema zatočenicima logora, a cijenjene su i pobude iz kojih je djelo počinjeno, kao i osobne prilike optuženog. Naime, nesporno je da je optuženom otac također bio stražar, a i stariji brat Mišo je spominjan kao osoba koja je odvodila zatvorenike i slično. Optuženi nije osuđivan, te je i ta činjenica cijunjena kao olakotna okolnost.

Na strani optuženog sud nije našao ni jednu otegotnu okolnost.

Uzimajući u obzir sve naprijed navedene olakotne okolnosti, tj. zbir olakotnih okolnosti, a da nema ni jedne otegotne okolnosti, kao vrijeme i način počinjenja kaznenog djela, a posebno vodeći računa o jakosti ugrožavanja, tj. povredi zaštićenog dobra (nesporno je da optuženi nije poduzimao radnje uslijed koje bi netko bio ubijen ili drugi teži oblici kaznenog djela iz čl.120. OKZRH-a) sud je smatrao da su ispunjeni uvjeti za primjenu čl.38. st.2. OKZRH-a, tj. da se svrha kažnjavanja može postići i blažom kaznom od propisane. Na osnovu svih navedenih činjenica optuženi je osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 4 godine. Ocjena je suda da će se upravo navedenom vrstom i visinom kazne u potpunosti ostvariti zakonom predviđena svrha kažnjavanja iz čl.4., 31. i 37. OKZRH-a, te se izrečena kazna ukazuje kao potpuno primjerena stupnju krivnje optuženika i samoj težini počinjenog kaznenog djela.

Sukladno čl.45. OKZRH-a u izrečenu kaznu zatvora optuženom se ima uračunati vrijeme pritvora, kao i vrijeme od kad je lišen slobode, tj. od 28.07. 2005.godine pa nadalje. Naime, nesporno je da je optuženi u Austriji lišen slobode 28.07. 2005.godine, te mu se i taj period dok nije bio izručen Republici Hrvatskoj ima uračunati u izrečenu kaznu zatvora, a činjenica je da je optuženom i nakon objave presude produljen pritvor.

Sukladno čl.132. st.1. i 2. ZKP-a oštećena Cvita Mijatović, oštećena Anka Marinčić upućene su na parnicu radi ostvarivanja imovinskopravnog zahtijeva, jer

podaci postupka nisu davali pouzdanu osnovu ni za djelomično, a kamoli potpuno presuđenje, a činjenica je da iste nisu ni precizirale svoj zahtjev.

Sukladno čl.122. st.4. u svezi sa st.1. ZKP-a optuženi je oslobođen obveze da naknadi troškove kaznenog postupka i isti padaju na teret državnog proračuna, jer bi obvezivanjem na plaćanje istih bilo dovedeno u pitanje uzdržavanje samog okrivljenika, a činjenica je da optuženi u Republici Hrvatskoj nema nikakve imovine, niti ikakvih prihoda.

Slijedom izloženog, odlučeno je kao u izreci presude.

Vukovar, 24. prosinca 2007.

Zapisničar
Smederevka Šerbić v.r.

Predsjednik vijeća
Nikola Bešenski v.r.

POUKA O PRAVU NA ŽALBU

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može u roku 15 dana od dana primitka pisanog opravka presude podnijeti žalbu Vrhovnom sudu Republike Hrvatske, a putem ovog suda.

DOSTAVITI:

1. ŽDO U VUKOVARU na br. K-DO-42/01.
2. Optuženi Stevan Perić – Zatvor u Osijeku
3. Branitelj optuženog, odvjetnik Tomislav Filaković iz Osijeka, Vukovarska 4
4. Ošt. Cvita Mijatović – Zagreb, Jazvenička 52, nakon pravomoćnosti
5. Ošt. Anka Marinčić – Berak, Sotinačka 37, nakon pravomoćnosti

Za točnost opravka – ovlaštenu službenik
Snježana Josić